

The background features a complex geometric pattern of overlapping triangles in various shades of green and blue. In the center, there is a semi-transparent image of a plant with many small, light green leaves.

วันเก่าที่เราจำ

ปริญญา อินทร์อุดม

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ปริญญา อินทร์อุดม

กวีนิพนธ์ วันเก่าที่เราจำ อุดรธานี: 2558.

200 หน้า

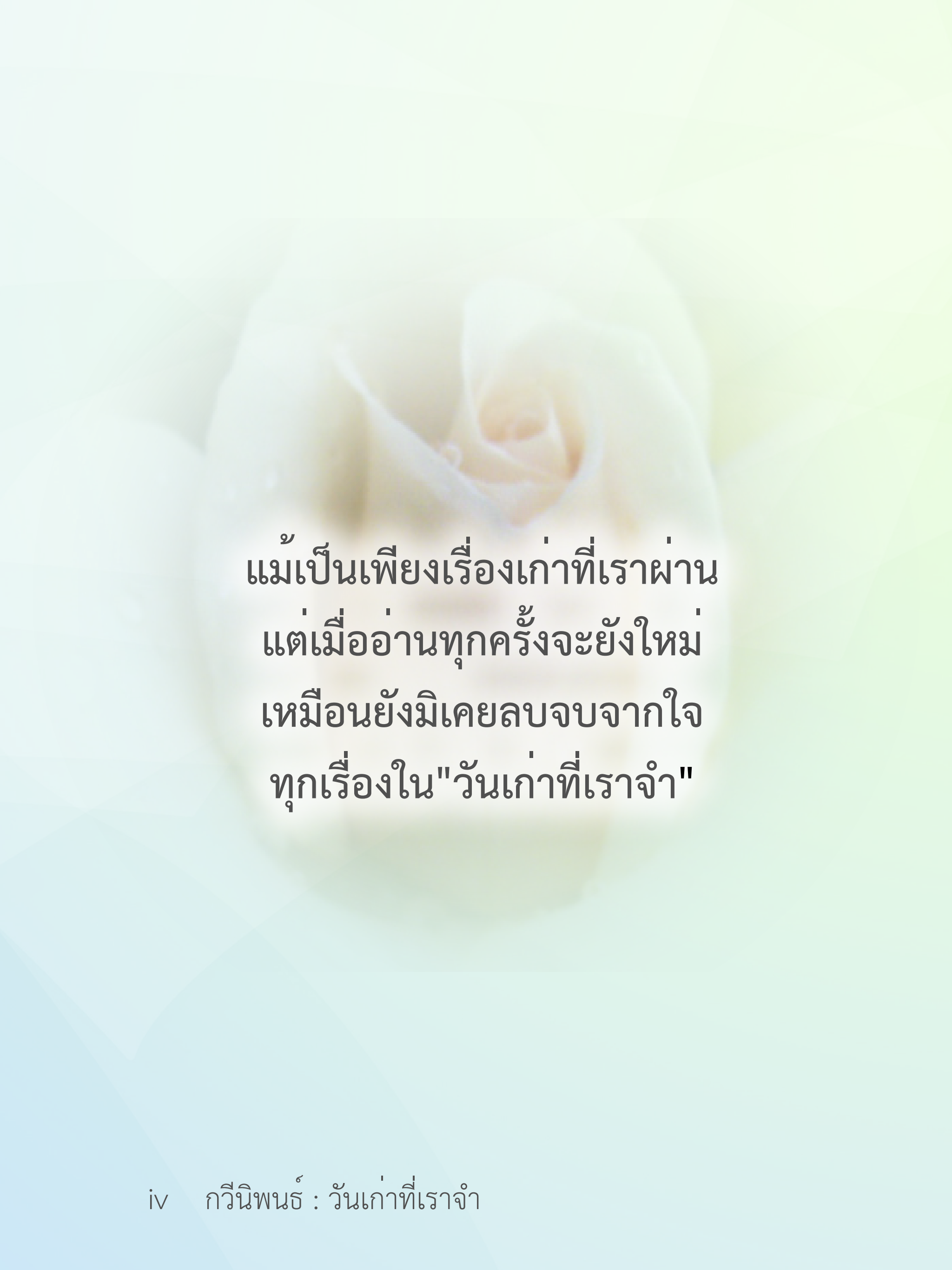
กันยายน 2558

คำนำ

เรื่องที่แกมร้อนผ่าวในคราวเขียน
ที่แนบเนียนพอประมาณในการซ่อน
ความรู้สึกรักในวรรคตอน
ความอาทรที่แอบแนบคารม

เรื่องที่มีความสุขสนุกสนาน
กับโวหารกลองแกล้งแต่งประสม
กับนัยบางวลีมีเงื่อนปม
จากถิ่นลมเล่ห์หลอกและหยอกเอิน

ผนวกด้วยเรื่องราวแบบชาวบ้าน
การอยู่กินถิ่นอีสานแต่นานเนิ่น
จับมาลองกรองกานท์อ่านเพลินเพลิน
หวังเหลือเกินทุกความหมายมิหายไป

แม่เป็นเพียงเรื่องเก่าที่เราผ่าน
แต่เมื่ออ่านทุกครั้งจะยังใหม่
เหมือนยังมีเคยลบจบจากใจ
ทุกเรื่องใน"วันเก่าที่เราจำ"

สารบัญ

คำนำ	iii
กามเทพเจ้ากรรม	9
บ้านในฝัน	13
ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ	15
ล่อเล่นวาเลนไทน์	18
เพลงจ๊กจั่น	20
เมื่อฉันตกหลุมฝัน	23
กลอนอ่อมแอม	25
รักหลุดจำนำ	27
ข้างบุพเพสันนิวาส	30
ปางโศกศัลย์	33
ลำซึ่งจำเป็น	36
มักกะลีเกือบมีผล	39
บทกวีที่เขียนต่อ	42
เยือนวิมานฝัน	44
เมื่อฉันอยู่กับเธอ	47
นิทานที่ลานอโศก	49

เป็นเพื่อนเยือนดาว	52
บทกลอน	55
บทกวีกับความรู้อีก	58
เคียงข้างและคำคนเคียง	60
จันทร์อ่อน	65
คนจน	68
แดนปรารภนา 2	72
รุ่งรวราน	74
เป็นที่รัก	77
ดีที่สุด	79
เด็กหญิงที่สถานี	81
ทรายสะอื้นกับคลื่นครวญ	84
ซึกเยอกลอน	88
จันทร์เพ็ญ	91
อินถวาฮาเฮ	93
ลิขิตรัก	95
พิณสายกลาง	98

ห้วงแห่งรักหวาน	101
สละขอซึ่งคะนึ่งรัก	103
พินิจขอคิดถึง	108
จุมพิตแห่งคำรัก	110
ตะลุมพุงรัก	113
ในห้วงแห่งรัก	121
คนใจดี	124
กำสรวลคนเฝ้าไข	126
คิดถึง	133
มีรักที่ไม่มี	135
ทวิถวิลกับสินไซ	138
รักไม่ร้อน	142
รำสวรรค์ 2	144
ขอเรื่อยเปื่อย	149
เหงา	152
รักไม่บอด	154
รักไม่เสียด	158

สาวเสบียง	162
นักรบกลัวรัก	166
จอมพล	169
จอมใจนาง	171
ระบำอีสาน(ลีลานานาสัตว์)	174
ระบำอีสาน(เครื่องมือจับสัตว์น้ำ 1)	177
ระบำอีสาน(เครื่องมือจับสัตว์น้ำ 2)	181
ระบำอีสาน(คลานดินบินพ่อน)	184
ระบำอีสาน(คุณลองรื่องลำนํ้า)	189
ระบำอีสาน(อาหารอีสาน)	192
ระบำอีสาน(ลีลาผ้าหมี่ขิด)	194
ระบำอีสาน(ลีลาปักพื้นบ้าน)	196
รายนามผู้ร่วมประพันธ์	198

๒ กามเทพเจ้ากรรม

"ย้อนไปสู่วันแปลกแรกรู้จัก
การตายที่ทักสวัสดีเมื่อปีก่อน
"กามเทพเจ้าข้า" ซึ่งว่าวอน
เทพแผลงศรปักลงตรงทรวงใน

ยังมีถูกพิษศรยังร้อนเรา
ถูกศรเข้าตรงตรงคองเพลิงไหม้
หรือยินดีจะเป็นวาเลนไทน์
ติดคุกกี้ติดคุกกี้จนตายนะ

คือบทกลอนตอนที่ถามความคิดเห็น
ว่าอยากเป็นคนมีจิตอิสระ
หรืออยากถูกผูกมัดด้วยพันธะ
โดยไม่ละเหตุส่วนควรพะวง

เคยอ่านเรื่องรู้ความจึงถามก่อน
เพราะว่าศรควิบัติมีพิษสง
เมื่อรักแล้วส่วนมากยากจะปลง
แม่แต่องค์ควิบัติยังติดใจ"¹

"ตามตำนานโบราณกรีกเทพปีกน้อย
เธอเหม่อลอยศรสะกิดจิตหวนไหว
ลุ่มหลงรักไซคีศรีวิไล
สวยสุดในตำนานเทพหวานมัน"²

"แม่แต่เทพยังมีสิทธิ์เจอพิษทุกข์
ไซศรปักแล้วปลุกแต่สุขสันต์
พิษความรักหนักหนาสารพัน
จึงยืนยันเรื่องเศร้าที่เล่าลือ

รักชั้นเทพยยังอนาถขาดความเชื่อ
บางช่วงก็ไม่เหลือแม่ความเชื่อ
บางครารักถึงจุดเกือบหลุดมือ
กระนั้นหรือเป็นคนจะพันพิช"1

"ความรักร้อนรุ่มเราอาจเผาไหม้
เปรียบเป็นไฟทั้งเทพ-คนคอยลนจิต
สรองงค์หลงฟ้าทั่วสารทิศ
หลบมิมิตสะกิดใจฝันไฟรัก"2

"เดือนตั้งแต่ครั้งแรก แม่แปลกหน้า
มิรู้ว่าเขาหวาด หรืออาจสมัคร
อยากติดคุกทุกข์ทนพิกลน้ก
เจอศรปักตอนไหน...ก็มิรู้

ฤๅพิษศรที่ปักอาจหนักหน่วง
เดือนปีล่วงเลยหลังผลยังอยู่
จนเวลาผ่านไปนานพอดู
ยังเป็นคู่ตามต่อนโต่กลอนกานท์"¹

"รัก...วันนี้ปีก่อนยังร้อนรุ่ม
ทุก...โชคชุ่มรุ่มรัดสัมผัสหวาน
วัน...ศรปักทักเกริ่นไซ้เนิ่นนาน
คืน...แบ่งบานผ่านพันรักลั่นทรวง"²

บ้านในฝัน

"หาที่ไหนบ้านเรือนจะเหมือนบ้าน
สุดเบิกบานหวานชื่นไรอื่นเหมือน
พักหัวใจสุขแท้มิแซ่เขื่อน
คนในเรือนล้วนที่รักภักดีผูกพัน"²

(There is no place like home;

Home, sweet home;

Home is where the heart is; Because
where you can find all of your Love.)

"Wherever you are is my home .

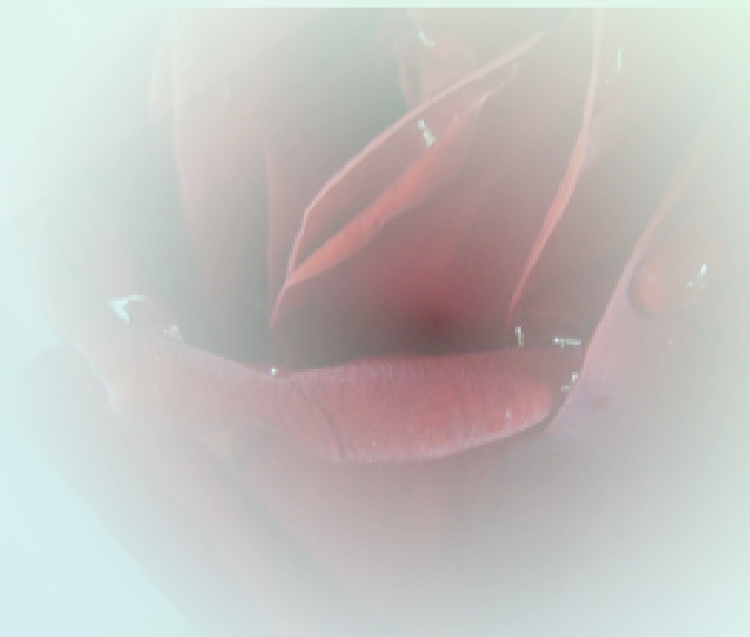
ประโยชน์นุ่มเป็นฐานบ้านในฝัน

ให้ภาพพจน์รจนาล้าลาวัลย์

นัยสำคัญจากการอ่านนิยาย

ประโยคที่ซาบซึ้งเพียงหนึ่งประโยค
ก็สร้างโลกเทียมแจ๋วแล้วขยาย
เป็นสองฉากสามฉากได้มากมาย
ยามบ้านหายจากจิตชีวิตตน

ยามกระหายมากมากปากคอแห้ง
แม่เพียงแ่องมารยาตั้งหาฝน
พอประทังลมจับดับทุรน
หัวใจคนคราหวาดวาดฝันแทน"¹

ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำ

"เขาเขียนกลอนอ่อนไหว "ไกลเกินฝัน"
ร้องรำพันฝันชมเพราะปมด้อย
หลงรักสาวชาวสวรรค์บนชั้นลอย
ยิ่งแห่งนครออคอยยิ่งลอยไกล

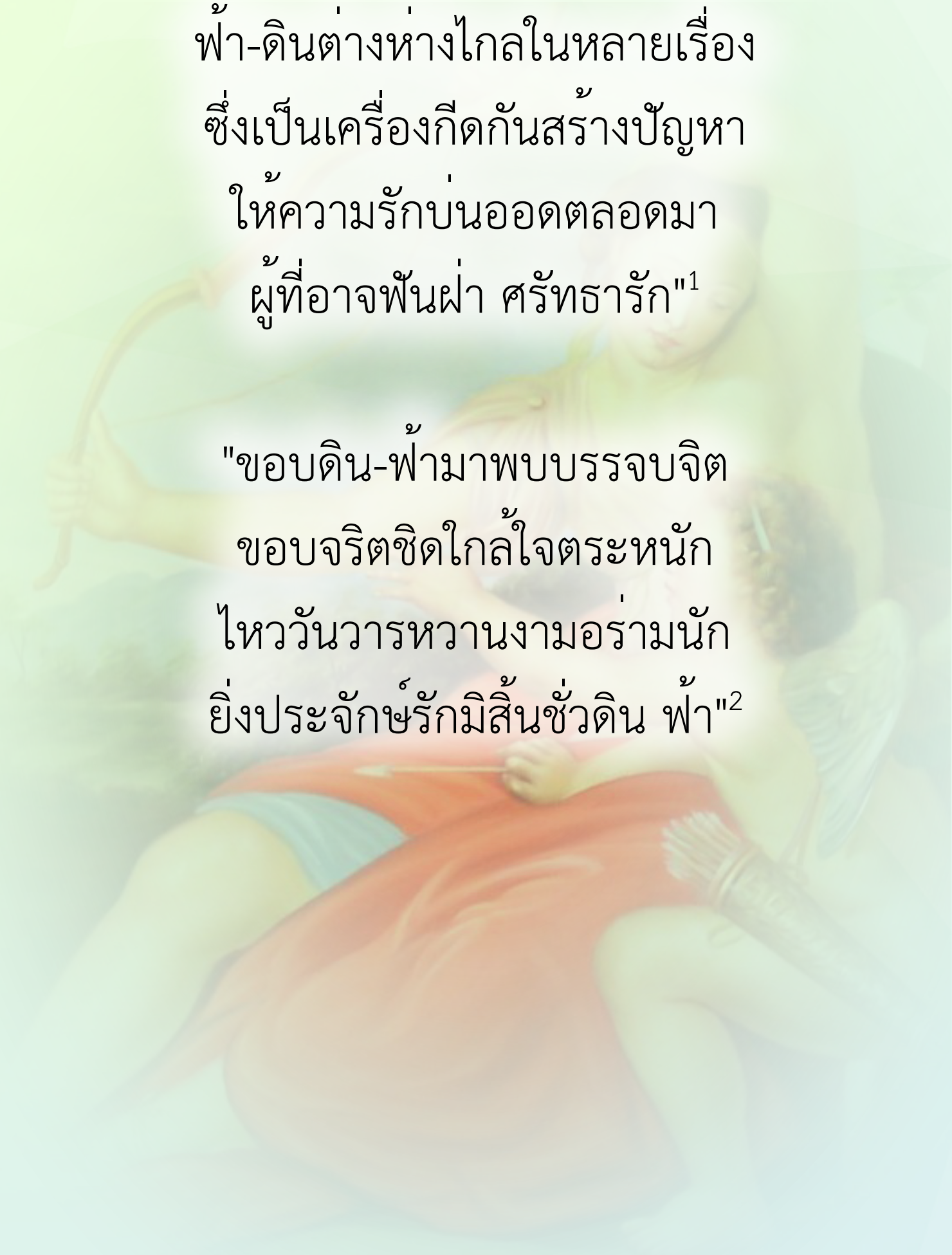
ยอมรับความต้อยต่ำอย่างกำสรด
แรงร้อนทดบดจนหมองหม่นไหม้
แตกต่างดังพสุธา-นภาลัย
แต่หัวใจชาวดินถวิลนภ

ฟ้าสูง-แผ่นดินต่ำแค่คำคอน
ที่แน่นอนดินฟ้ามาบรรจบ
ตรงขอบฟ้าพอดีที่นัดพบ
มองมุมลบความฝันถูกบั่นทอน

เป็นคำมอบปลอบกมลคนต่ำต้อย
ลบชื่นชมปมด้อยคอยกั้ดกร่อน
ด้วยความผันความคิดถูกกลิตรอน
แม้ใครค่อนข้างนออย่าหวั่นเลย

ปลอบใจเขาเราหม่นไรคนปลอบ
เจ็บก็รอบลอบซ้ำทำวางเฉย
เกิดมาเป็นดอกหญ้ามีกล่างแย
แม่จะเคยยื่นเคียง...ต่ำเพียงดิน

ฟ้าสูง-ดินต่ำกว่า อุทาหรณ์
จึงบั่นทอนหัวใจโดยนัยหมิ่น
สร้างไศกศัลย์รันทดปลดชีวิต
หรือเสริมจันต์แกร่งสุดดุจศิลา

ฟ้า-ดินต่างห่างไกลในหลายเรื่อง
ซึ่งเป็นเครื่องกีดกันสร้างปัญหา
ให้ความรักบ้นออกตลอดมา
ผู้ที่อาจผันฝ่า ศรัทธารัก"¹

"ขอบดิน-ฟ้ามาพบบรรจบจิต
ขอบจริตชิดใกล้ใจตระหนักร
ไหววันวารหวานงามอร่ามนัก
ยิ่งประจักษ์รักมิสิ้นชั่วดิน ฟ้า"²

ล่อเล่นวาเลนไทน์

"แปลบทกลอนวาเลนไทน์มาให้ชั้น
เรื่องน้ำมันขึ้นบกตลกขุ๋น
ว่าทำให้ชายหาดสะอาดละมุน
จึงลงทุนเขียนข้อความล่อยล่อย

คราบน้ำมันเกยหาดสะอาดตรงไหน
เหตุผลไม่ลงตัวมัวหน้อยหน้อย
กำจัดแล้วยังทิ้งคราบเทาเป็นรอย
คนชายหาดกวาดบ่อย...ลื่นห้อยทุกที

เขาท่องมนต์จึงำทำเรือร้ว
แล้วกลับตัวเบนเข็มมาเต็มที
ด้วยอำนาจปลาไหลใสสกี
เรือตรงรี่เข้าฝั่งดั่งเอออวย"¹

"ล่องเรือรักหนักน้ำมันแรงผันไฟ
ร่วจใจไกลหาดสะอาดสวย
เล็กล่องเรือขึ้นบกอกระสวย
ยินดีช่วยคราบรอยลบได้สบตา"²

"แหม! ทั้งสิ้นทั้งเปรี้ยวเขียวปลาไหล
จะพึงไย เรือเจ้ากรรมทำปัญหา
พึงแค่เพียงน้ำลายวายไปมา
ก็สยองจนไม่กล้ามองหน้าแล้ว

เรื่องล่อเล่นวาเลนไทน์ที่ชายหาด
เป็นภาพวาดโดยมนัสยังชัดแจ้ว
ตั้งเห็นคนตรงหน้าตาความแวม
เหวี่ยงไหวพริบระยิบแพรวแฉวหาดทราย"¹

เพลงจ๊กจั่น

"นั่งตากลมไต้ร่มสนบนชายฝั่ง
ย้อนกลับไปในภวังค์ยังเสมือน
วันที่เขาออกปากอยากมาเยือน
ด้วยคำกลอนซ่อนเงื่อนเอื้อนออกกัน

เขาเขียนถึงครั้งที่มีรักหวาน
ในตำนาน "เพลงรักจ๊กจั่น"
ถวิลเสียงเพลงหวานอยู่คราครัน
ไปสี่คะ บ้านฉันเสียงลั่นดัง

เชิญซิคะ! หาดบางสน คนก็สวย
สดชื่นด้วยไอเกลือเหลือจะหลง
คนทะเลใจใหญ่กว่าไพรพง
จะประสงค์อยู่นานสักปานใด"¹

"เชิญจริงนะ ! คนดงคงจะพบ
หาดบ่หลบ สบทะเลมิเฉไฉ
อยากยลยิ่นถิ่นสมุทรสุดกว้างไกล
น่านปานไหน หากใจรับ มินับวัน"²

"คำพูดมีแง่เงื่อนยิ้มเปื้อนหน้า
กับดวงตาระยิบแพรวมิแววชั้น
คิดว่าเราเป็นหมูมิรู้ทัน
ก็จงอยู่ชั่วนิรันดรที่นั่นเลย

แต่ต้องจัดชั้นหมากฝากแม่พ่อ
พร้อมกับขอปวารณา มาเป็นเขย
เราตอบเขาในใจไปตามเคย
มิได้เอ่ยต่อปากหากหลบตา

คล้ายเสียงจ๊กจั่นร้องดังก้องทุ่ง
เราสะดุ้งน้ำหลายหยดรดใบหน้า
หรือจะต้องรออย่างนี้ชั่วชีวา
จ๊กจั่นให้หา...คนมาเยือน"¹

เมื่อฉันตกหลุมฝัน

กลอนเพื่อเจ้า"เมื่อเธอตกหลุมรัก"
ตั้งกับดักปักพรางวางบนหลุม
ราวฉันหัวทิ่มพรวดปวดรุ่มรุ่ม
ขาดประหมื่นเดินดุ่มตกหลุมเธอ

ก็สำคัญสำนวนชวนความหว้า
หลงหัวปักหัวปำจนป่าเปื้อ
ฝันเปล่าเปล่าปลื้ปลื้ได้นี้เออ
เพียงจะเจอจ้งจ้งย้งงงงัน

เธอว่าตกหลุมรักมักฝันไฟ
นุ่มละไมเกินจริงทุกสิ่งสรร
เกิดกลมเกลียวเกี่ยวคลอถักทอกัน
รักกับฝันแท้จริงคือสิ่งเดียว

หรือเพราะมีความผันจึงผันผูก
ให้จิตปลุกสายใยไปข้องเกี่ยว
จนกลายเป็นความรักสลักเกลียว
พอผันเหี่ยวรักคลายสลายเลื่อน

ความผันกับความรักรักมักอยู่คู่
ผันหุดหุความรักมักจางเจือ
ฉันจะสร้างผันดีสักกี่เดือน
รักจะเยือนฤดีสักกี่วัน

แต่ไม่มีรักก่อหอประสาน
เพียงแค่การเดินดุ่มตกลุมผัน
แต่ก็คล้ายเนิ่นนานปานกับกัลป์
กว่าที่ฉันจะนึกรู้สึกตัว

กลอนออมแอม

"เธอฝากใจถึงใจในคืนฝัน
ตั้งแต่จันทร์เด่นดวงบนห้วงหา
จนจันทร์ลอยคล้อยหลังยังฝันยาว
ถึงฟ้าขาวคราวันนั้นฝันมาราธอน

ฝันทั้งคืนอย่างนี้มีปัญหา
เป็นฝันผิดธรรมดา ฉันทอดค่อน
แต่เป็นห่วงจริงจริงจึงวิงวอน
เป็นคนนอนไม่พอ...หาหมอนนะ"¹

"แม่ถึงหมอใจปวดตรวจไรแผล
หมอคงแค่ คาค กุ เป็นตุเป็นตะ
แล้วก็ให้วิตามินไวกินซะ
ช่วยลดละอาการโศกจากโรครัก"²

"วิตามินกินได้มีหลายขาด
เชื้อโรคอาจลามด้วยจนป่วยหนัก
ฉับริบโยนลูกเล่น "เป็นห่วงนัก
ต้องตัดทอนผอนปลั๊กให้รักรรา"¹

"ขอฝันใฝ่ในฝันทุกวันวี
ฝันตรงที่มีเธอพร้าเพื่อหา
รักเรื้อรังแทรกซำไม่นำพา
ต้องเปลี่ยนยาเป็นจุมพิตก่อนคิดนอน"²

"เขาต่อความตามกลับมารับลูก
กานท์ฉัแข็งเป็นกระดุกยังถูกต้อน
เพราะฉัหลงให้ยาด้วยอาหาร
วันนั้นกลอนรอนแถม...ออมแอมเลย"¹

รักหลุดจำนำ

"เขาเราทำจำนำรักไม่พักเหนื่อย
เรไปเรื่อยเหนื่อยก็ทนรักล้นหนัก
ประกาศหาคนรับทำจำนำรัก
เหงื่อแตกพลั้กไม่พักผ่อนแม่อ่อนเพลีย

อยากจะรับจำนำทำมิได้
เก็บเอาไว้พักพิงยิ่งสูญเสี
เพราะเจ้าตัวความรักมักนัวเนีย
ให้อ่อนเปลี้ยเพราะรักมักไม่ยืน"¹

"หากจำนำไม่ได้ขอชายฝาก
แมนยุงยากชายขาดมิอาจฝัน
ถ้าไม่กล้ารับคำทนกล้ากลืน
ไม่ขอคืนให้เปล่าเปลวแถมเจ้าตัว"²

"โลกนี้ไม่มีใครที่ได้เปล่า
อย่ามาหลอกคนเขลาแล้วแอบหัว
ทั้งชายฝากชายขาดนำหวาดกลัว
หากรับมั่วกลัวถือร้อนมือตน"¹

"ยังไม่รับวันนี้มีวันหน้า
จะกลับมาขายปลีกอีกสักหน
แมนไม่ซื้อไม่หาไม่ว่าคน
จะเวียนวนพอเห็นหน้าคุ้มค่าทุน"²

"ถ้าไม่ทำกรรมกรรมจะยึดรับ
พอช่วยดับห่อเหี่ยวมิเฉียวฉุน
จะพูดจาวาวอนต้อนรับคุณ
ให้อบอุ่นนั่งพักรู้จักนาม"¹

"ก็เป็นคนกรุ่มกริมแค้ย้มให้
ราวกำไรรเต็มจิตที่คิดถาม
ขอบคุณย้มพิมพ์ในหัวใจงาม
ได้นิยาม "จำนำรัก" ไว้พักพิง"²

"จำนำรักนานนักหนามิมาได้
เก็บเอาไว้ล้นในหัวใจหญิง
จนมิเหลือเนื้อที่ใจให้ใครอิง
เขาแกล้งทิ้งรักให้บานเต็มลานใจ"²

ข้างบุพเพสันนิวาส

"เพียงได้พบสบตารู้ว่าใช่
คงเคยได้จงรักภักดีมัน
"บุพเพสันนิวาส" อาจอัศจรรย์
ลวงรู้กันทันทีเหมือนมีใย

อิงบุพเพฯ บันดาลให้พานพบ
แต่พออยากฉีกหลบจบบวันไหน
มักหาทางอ้างอิงสิ่งอื่นใด
มิโทษใจหรือบุพเพฯ เหนากลางคั่น"¹

"เมื่อรักเริ่มรัก รุ่มสุข รักเรา
ต่างอ้างเอาบุพเพฯ มิเห็น
พอเลิกรักร่างลาต้องจาบัลย์
มักพากันอ้างกรรมชอกช้าทรวง"²

"บุพเพสันนิวาสอาจประสิทธิ์
ให้สัมฤทธิ์รักแท้แค่บางช่วง
คล้ายหวังหุบบุพเพฯเป็นเล่ห์หลวง
เทพายบ่วงหวังซ้ำกรรมบันดาล"¹

"ทั้งบุพเพฯและกรรมชักนำรัก
ยอมประจักษ์งดงามในยามหวาน
หากถนอมกลมกล่อมเกล้าให้เนานาน
รักแบ่งบานหวานชื่นรักยืนยง"²

"ในชีวิตจริงจริงใช้สิ่งง่าย
ต้องต่างฝ่ายต่างยังตั้งประสงค์
ร่วมมือก้อทอถักรักดำรง
จึงรักกันมั่นคงและยั่งยืน

อาจต้องปล้ำอีกคนทว่าแหว
เมื่อบุพเพฯปิดประตูผู้ชมขึ้น
เมื่อบุพเพฯสร้างสมรักกลมกลืน
ฝ่ายหนึ่งขึ้นอีกฝ่ายซ้ำ...แม่ทำใจ"¹

ปางโศกคัลย์

"เธอต้องมนต์ดอกจานอีสานสวย
จนเจ็บป่วยด้วยจิตคิดถวิล
คำรำพันรำพึงซึ่งไฉน
ใจคนฟังฟังภินท์ตามลิ้นลม

วิปโยคโศกถวิลไม่สิ้นสุด
จนเกินจุดที่ตนจะทนชม
เฝ้าคิดถึงดอกจานจนชานชม
จนใจจมความเศร้า...ไม่เข้าใจ"¹

"ถ้าเพราะรักเรีตรางแต่ปางก่อน
จึงสะท้อนถอนจิตคิดหวนไหว
ยากสลัดตัดชมตรมฤทัย
หวังอุ่นไอนคนหวานผसानทรวง"²

"คนอยากหวานปานอ้อยจึงคอยหมาย
ให้เธอคลายจาบัลย์อันหนักหน่วง
แต่พะวาพะวังความหลังทวง
เกรงปางลวงหวังร้างสร้างพิษภัย

แต่ปางก่อนตอนเก่าเราร้างเริด
อาจจะเกิดรอยซ้ำทำปางใหม่
จะมีมีเริดร้าง ณ ปางใด
หากทุกปางร้างไกลใจระทม"¹

"ถ้ารักร้างปางใดเว้นใจซ้ำ
ก่อกงกรรมกล้ากลืนให้ชื่นชม
รักกันหนาคราไกลต้องใจตรม
ราววงกลมวัฏจักรอรักกัน"²

"ดั่งบทกวีนี้ย้ำความซ้ำซาก
เพราะหลังจากรับพลอบใจปางในฝัน
ก็มีอันเรตรางอย่างจำนรรจ์
ปางโศกศัลย์เปิดรับอีกนับนาน"¹

ลำซิ่งจำเป็น

"สาวชุมพรบ่าวขอนแก่นแฟนแฟนครับ
ขอเชิญรับชมตอนร้องกลอนขำ
ปรี้นย่า น่ารักเอื่อนซักนำ
ปลากัด ลำไต่กลอน อ्यानอนเด้อ!"²

"เป็นเรื่องราวขบขันเมื่อวันก่อน
เราไต่กลอนอยู่ดีดีเล่นที่เปลอ
มัดมือชกยกให้ยูเป็นคูเธอ
ปรี้นย่าเจอปลากัดสัมผัสใจ

ปรี้นย่าชุมพรหัวอ่อนหัด
พายปลากัดลำคู่สู้มิได้
ทั้งลำเพลินลำซิ่งยิ่งห่างไกล
เหมือนคนไทยพูดอังกฤษระอิดระอา"¹

"คนอ่อนหัดจัดให้พ้องยิ่งอ่อนช้อย
แข็งอย่างข่อยคอยหัดยังขัดขา
ขอฟังฟังอิงเสียงเคียงกายา
รวมดราม่าพาชื่นทุกคืนวัน"²

"เมื่อเขายืนไม่ตายไรทางเสียง
พอชื่นเขียงลำซึ่งยิ่งพริ้งพริ้น
เสียงพิณแคนแสนเพราะเสนาะครัน
ทามดึกคืนคืนเพ็ญจันทร์วันงานบุญ"¹

"จึงเริ่มโอ้อ้อลำด้วยคำทัก
มวลมิตรรักฮักแพงคือแรงหนุน
ปรี้นยา-ปลากัด สัมผัสคุณ
หวังไออุ่นแฟนคลับขยับกลอน"²

"สาวลำซึ่งจำเป็นเล่นขัดขัด
แต่ปลากัดเล่นได้มือไม้อ่อน
อุตสาหกรรมนี้หนุ่มหนุ่มที่ชุมพร
มาพายบ่าวชาวดอนขอนแก่นคำ"¹

มักกะลีเกือบมีผล

"เขาครวญหานารีมักกะลีผล
พิสมัยหนึ่งนฤมลแม่ผลเกลื่อน
จนเราได้ออกปากฝากคำเตือน
เพื่อจะเลื่อนความซ้ำที่คร่ำครวญ

หากล่วงเลยเวลาเจ็ดราตรี
มักกะลีที่ลาลับไม่กลับหวน
อยู่ก็เนาไปก็ม้วยด้วยกระบวน
อันครบถ้วนอายุขัยในนางเอง"¹

"พิทยาธรถูกซ่อนรักจิ้งหิ้งกอก
ฤทธาทกหมดเลยแม่เคยเก้ง
ไร้เขี้ยวเล็บเหน็บขย้ำใครยำเกรง
แพบทเพลงเรียกนางสิ้นทางรัก

เคยชื่นชมภริมย์รุ่นสองคีนก่อน
ยังอาวรณ์พิศวาสประหลาดหนัก
ช่างลืมง่ายหน่ายไวกระไรนัก
แม่สมัครพันผูกยังถูกเมิน"²

"พิลาปรำรำพันประชันประชด
โศกกำสรดไรฤทธาพาเหาะเหิน
จนดูคล้ายเงาด้วยเศรำเกิน
จึงต้องเดินไปกวนชวนจำนรรจ

จะร้องให้อาลัยทำไมนี่
มักกะลืมีผลเต็มต้นนั้น
ผลไหนไหนก็รูปร่างไม่ต่างกัน
เหาะไม่ทันเขาละซี...คนขี้แย"¹

"ฤทธิ์เหาะเหินเดินสายหดหายหมด
จิตกำสรดอดรักสีหนักแยะ
มักกะสีหนึ่งเดียวที่เหลียวแล
ฝากรอยแผลแพ้วพายเธอหลายใจ"²

^{๓ ๓}
"จู้จู้สุภาพบุรุษหยุดกล่าวหา
ก็ฤทธาตัวด้อยสอยมิไหว
คนธรรพ์นักดนตรีจึงมีชัย
จะโทษใครด้วยอคติ...มิสมควร

เขาหวังมักกะสีผลจนไม่รู้
ว่าคนอยู่ไกลชิดจิตกำสรवल
เกือบจะปล่อยน้ำตาเปื้อนหน้าवल
จนเจียนจวนน้ำตาคลอ...ส่อพิรุณ"¹

บทกวีที่เขียนต่อ

เมื่อกวีจรณาภาษารัก
ทวงทำนองกรองถักสลักเสลา
มีหลายสิ่งอิงอ้างแต่บางเบา
เพียงลมเป่าเบาบางก็จางเลื่อน

ฉันอ่านบทประพันธ์อย่างห้วนไหว
น้ำตาใจพราพรายกระจายเกลื่อน
ลงบนความเชื่อมั่นที่ผันเพื่อน
รักยิ่งเจื่อนเลื่อนรางกลางน้ำตา

อยากให้รักหนักแน่นมีแก่นสาร
อยู่ในงานบทกวีที่ทรงค่า
ที่บอกรักหนักแน่นดุจแท่นศิลา
แต่มองหาอย่างไรก็ไม่เจอ

มองหาในทุกวรรคทุกอักษร
อยากให้ซ่อนในทุกวรรค"รักเสมอ"
แต่ก็เป็นเพียงฉันทันละเมอ
มีมีเปลอบอกรักรวรรคใดเลย

ฉันจะทำอย่างไรต่อไปนี้
บทกวีที่ท่าคล้ายซาเฉย
ตั้งสัญญาณการบงว่าลงเอย
สิ่งที่เคยรักมาราหมดไป

"นี่คือบทกวีที่ฉันสลัก
จะยังรักยืนยงอสงไขย
จะรักจนถึงจุดหยุดหายใจ
เขียนขึ้นใหม่อย่างแน่นหนัก ...รักไม่ตาย"

เยือนวิมานฝัน

"เธอรอแฟน ฅ แคนไกลนานไปนิต
ฉันถอดจิตเห็นฟ้าขึ้นมาถาม
ไต่ยิบเสียงพร่ำบ่นรอกนงาม
ยังไม่ตามขึ้นมาหรือว่าไร

เธอยู่บนดวงดาวคงหนาวสิ้น
คนที่ฝันรอท่าจะมาใหม่
ถารอคอยนานเนาคงเหงาใจ
อยู่ทำไมโยมิกลับไปรับกัน"¹

"อยู่หว่งหวาดาวไกลหัวใจแป้ว
รอกก็แล้วเรียกไม่รับราวดับชั้นธ
หนาวแห่งหว่งดวงหทัยไฟสัมพันธ
รอรับขวัญจนฝันเพื่อวันเธอมา"²

"ลืมเสียเถิดสวรรค์ความฝันใฝ่
ละแดนไกลสุดคะเนลืมเวหา
สู่โลกปัจจุบันอันธรรมดา
ตามประสาคนรักได้พักพิง"¹

"ยังสงบสบายใจ ณ ไกลลิบ
อยากกระซิบใช้หลบสงบนิ่ง
ฉันพบเธอในฝันราววันจริง
แสนสุขยิ่งยินดีฉันมีเธอ"²

"พอรู้ว่าหัตยาฉันชาด้าน
ป้อนคำหวานเต็มทีอย่างนี้เสมอ
แม่เพียงซีกเสี้ยววันที่ฝันเจอ
ชอบเพื่อเจอเยอหยอกหลอกเหมือนลิง

เมื่อฉันเยือนแดนหวานวิมานฝัน
เราตอกลอนต่อนกันสุขสันต์ยิ่ง
แต่เวลาและโอกาสมีอาจประวิง
ฝันหรือจริงล้วนอยู่ในเงื่อนไขเวลา"¹

เมื่อฉันอยู่กับเธอ

"เมื่อเราพรากจากกันนั้นเธอเขียน
เหมือนนวนเวียนตี้นลับกับความหลัง
ราววันคืนขึ้นยิ่งโศกจริงจัง
เศร้าเสียจนคนฟังหลังน้ำตา

ถ้าวิ่งหนีจะหุดหู่ไม่รู้จบ
เลิกเลียงหลบแล้วเดินเผชิญหน้า
ที่หัวใจเฝ้ายื่อเหลือค่างคา
อาจเป็นเพียงจินตนาพยากรณ์"¹

"จะเดินหน้าอย่างไรหัวใจแพ้
ก็รังแต่จะวุ่นวายมิถายถอน
เธอเคียงคู่ชูชื่นทุกคืนนอน
ฉันอารมณ์เปล่าเปลี่ยวผันเดียวดาย"²

"ไปเพียงแค่นี้ได้ดูได้รู้เห็น
คุยกันเป็นเพียงเพื่อนเหมือนสหาย
อาจพบว่าทุกชรอนนั้นผ่อนคลาย
จบนิยายถวิลจินตนา"¹

"คือความรำลุ่มลึกเกินนึกคิด
ราวความผิดที่คิดรักเธอนักหนา
จงจำจันท์สิ้นชื่อสวมชื่อคา
เกินเยียวยาแก้ไขหทัยวาย"²

"ยิ่งกว่าเธอวิปโยคด้วยโศกศัลย์
หัวใจฉันราวรานปานสลาย
ซึ่งลำบากยากจะอธิบาย
เก็บกับตนจนตาย...มิให้รู้"¹

นิทานที่ลานอโศก

"เมื่อเธอทรمانที่ลานอโศก
หลงสู่โลกกามนิต-วาสิฏฐี
คิดเคืองแค้นแดนพื้นวรรณคดี
ตั้งทะเลอเวจีแห่งชีวา

ทอดร่างลงกลางลานชมชานหนัก
ด้วยขาดรักร้างเล่ห์เสนาหา
ปวดเจ็บเหน็บหนาวราวอุรา
เอ๋ยพจนานพยศประชดประชัน"¹

"กามนิต-วาสิฏฐีมีความสุข
ขอแบกทุกข์ทั้งมวลไร้สรวลสันต์
คนอื่นเขาชื่นหวานปานกินกัน
ชมชื่นนั้นฉั่นเสวยจนเคยชิน"²

"กามนิต-วาสิฏฐีมีความรัก
เพียงหัวใจสมัครหักมิสิ้น
แม่จำต้องหมองหม่น...ภาคบนดิน
หากสมจินต์ในชั้นสวรรค์

คนบนดินมิสิ้นอุปสรรค
อาจพบรัก ณ แดนปรารธนา
แห่งหัวใจถวิลจินตนา
ซึ่งเปรียบแดนเทวา...สุขาวดี"¹

"กามนิต-วาสิฏฐีรัก สลักจิต
ฉันทควรคิดคำนึงถึงใครนี้
จึงอยากวานเธอด้วยช่วยตอบที่
ฉันทควรมีชื่อใดสงสัยนัก"²

"ใครจะรู้หัวใจของใครหรือ
ก็เป็นชื่อที่กมลตนสมัคร
มิอาจนั่งทางโน้ปาทัก
ใครอาจจ้กรู้ลวงถึงดวงมาน"¹

"ลานรมรื่นคีนงามกามนิต
วาสิฎฐีพลีจิตจุมพิตหวาน
คนนอกรมขมขื่นมิช่นบาน
ซึ่งตำนานของเขา...แต่เราตรม"²

"ยีนคำพ้อตอว่าน้ำตาเออ
ไซ่เพียงเธอที่กมลทนขื่นขม
ฉั่นก็อยู่อื่กด้านลานร่นรมย์
ยีนนอกรมขมแดมิแพ้กัน"¹-

เป็นเพื่อนเยือนดาว

"คืนนั้นเธอชวนฉันฝันไกลลิบ
ใช้กายทิพย์เคียงจินต์บินประกบ
ไปชมดาววาววามในยามพลบ
จึงข้ามภพเป็นเพื่อนเธอเหมือนเคย"¹

"แฉกเช่นคนฝันไกลจะไปพบ
มิหลีกหลบดวงใครใครเฉลย
ณ ห้วงดาวเดือนมิเชือนเซย
เพียงเพื่อเผยเอ่ยรักถักทอดาว"²

"ยามเราเยือนนภาดาราระยับ
จะลองจับสักดวงในห้วงหา
ถ้าบนนั้นสวยมากอยากอยู่ยาว
แต่จะหนาวหรือเปล่า...เราไม่รู้"¹

"ไม่รู้ร้อนรู้หนาวคราวมีรัก
เพียงพบพักรตร์สำเนียงอยู่เคียงคู่
ชมดาวเดือนเคลื่อนฟ้าคงน่าดู
ไกลสุดกู่แห่งขอบรักจักรวาล"²

"อาจลืมสิ่งพันพัวได้ชั่วคราว
ช่วยยังอยู่ไกลลิบเนาทิพย์สถาน
แต่เมื่อลงจากแคว้นแดนวิมาน
อาจหัวใจร้าวรานปานวางวาย"¹

"ยามพลัดพรากจากกันสำคัญนัก
ใจประจักษ์รักนั้นเพราะมันหมาย
รักจึงอยู่ที่จิต ติดใจ-กาย
รักมิคลายแม้มกายพลัดยังมัดใจ"²

"เมื่อเธอเขียน...เอ๋ยรักถักจิตฝัน
สุราตรีสีสันอันสดใส
ชวนกันล่องลอยลมชื่นชมไป
ดาวดวงใดก็งดงาม...ยามมีเธอ"¹

บทกลอน

"หยิบมาอ่านครั้งใดใจโหยอ่อน
เมื่อบทกลอนซอสนมแต่อมหวาน
อ่านแล้วคล้ายติดคอ...ทรมาน
มิสงสารคนเขลาชอบเมากลอน"¹

"คงกลิ้งกล้ำคำประพันธ์อันกระด้าง
จึงเหมือนก้าง ติดคอ พอให้ถอน
หรือหากเมา เหมือนเบียร์ เพื่อยก้นอน
โย(โย)อักษรซอนจิตลิขิตโย(โย)"²

"ทุกถ้อยถักอักษรเหมือนหลอนจิต
ที่เคยคิดอย่างเดิมเริ่มคิดใหม่
เคยคิดว่าแต่เก่าเราเข้าใจ
แต่ตอนนี้ เหมือนไม่เข้าใจเลย"¹

"กลอนกลอกกลิ้งจริง-ลวงที่ท่วงท่า
กลอนมารยาช่าย-หญิงสุดนิ่งเฉย
กลอนหยอกเย้าเฝ้าเล่นกันเช่นเคย
แม่เปิดเผยแต่นัยกลอนซ่อนความนัย"²

"อยากจะเชื่อว่ากลอนมิหลอนหลอก
เขียนเพื่อบอกจะแจ้งมิแกล้งไก
พอที่คนอ่านกลอนมิหลอนใด
จะต้องรออีกเท่าไร....กลอนไม่ลวง"¹

"กลอนกลิ้งกลอกหลอกเล่นไม่เห็นยาก
แม่กลอนอยากหลอนจิตอย่าติดบ่วง
ลองแกล้งอ่านมั่วมั่วทำหัวกลวง
กลอนทั้งปวงก็จะเลื่อนเหมือนไม่จริง"²

"หวังไออุ่นสุนทรีย์ก็กล่อม
มากกว่าหลอมกับกลอนซอนผีสิง
ผู้เจ็บจุกทุกซั่หนั่กได้พักพิง
อาจแอบอิงอารมณ์กลอนหย่อนหทัย"¹

"สุนทรีย์ภาพกาศย์กลอนมิซอนเร้น
หากแต่เน้นตามคิดวินิจฉัย
แรงถวิลจินตภาพอันวาบไว
เกิดแรงใจไฟปลุกให้ลุกโชน"²

"จึงเป็นภาพกาศย์กลอนซอนมุมต่าง
ที่คั่ดง่างอ่างกลบเพื่อลบ-โค่น
ด้วยเหตุผลต่างฝ่ายต่างถายโอน
ซึ่งอาจโดนตรงใจ...ใครบางคน"¹

บทกวีกับความรู้สึก

"หลงเสน่ห์เหล่าทรอยถอยลิขิต
งามจริตพิชซ่อนตั้งร้อนหนาว
ชอบหวานชมสมผาดเปรื่องปราดพราว
รักดำขาวราวรุ่งจรุงใจ"²

"กลัวเล่ห์หลอนซ่อนกลคนลิขิต
มากกว่าพิชกาพย์กลอนอันอ่อนไหว
พิชกลอนกาพย์วาทหวาน-ราวรานหทัย
แพพิชภัยคนเขียนเจ็บเจียนตาย"¹

"ใส่ใจใจในกวีจะมีพิช
แท้ลึมฤทธิ์ผิดชุดนอกจุดหมาย
รัก ชัง ชอบกรอบกฏบทบรรยาย
ลวนขยายชายลึกรู้สึกตาม"²

"อาจมีบางสำนวนชวนฉงน
ให้กังวล หงุดหงิด คิดคำถาม
ให้นำถ้อยกวีไปตีความ
จนลุกกลามเนียนัวใจตัวเอง"¹

"แม่ลามลูกคลุกในจนวนใจหม่น
หากรู้ตนตามปรับกระฉับเฉง
บทกวีลีลาถึงน่าเกรง
คงเพียงเพลงฟังเสนาะไม่เกาะใจ"²

"บทกวีนี้หนอหลายข้อคิด
สะท้อนจิตสะกิดจ้ง รัก-ซ้งได้
อรรถรสบทกวีมีหลายนัย
ถึงอย่างไรฟังตีความตามรจนา"¹

เค็ยงข้างและคำคนเค็ยง

"เค็ยงข้างเธอเสมอมาก่อนลาร่าง
พออางวางเธอหวนครวญเสมอ
อางถึงสิ่งสำคัญฉันให้เธอ
ว่าฉันเปลอคว่าจับกลับคืนไป"¹

"ฉันยกย่องมาเสมอเธอสูงค่า"²
"เธอพรรณาดวยตรมขมหม่นใหม่
เจ็บนั้นจะเบาบางลงอย่างไร
ยามฉันอยู่ห่างไกลไม่อาจเจอ"¹

"อยากเค็ยงข้างอย่างเคยเฝ้าเซยชิด
ยากจะปิดแผลใจแม่ไพลเปลอ
ยอมย่ำเจ็บเหน็บจิตคิดละเมอ
จึงพร่ำเพื่อเอ้ออออุราครวญ"²

"ใจฉันอยู่เคียงข้างอย่างมีมิตร
เพียงแต่กายมิชิดติดสงวน
เป็นสัมพันธ์สวยงามตามสมควร
ในซีกเสี้ยวของส่วนรวมกวนกลอน"¹

"เหมือนเธออยู่เคียงข้างมิว่างเว้น
ราวซอเรนแนบกายมิถายถอน
ดุจดั่งเงาเฝ้าตามแมยามนอน
ให้อาเวณกลอนกานท์ทุกวารวัน"²

"มีกลอนเหมือนมีเราเนาชิดใกล้
รับรู้ความเป็นไปในความฝัน
แมหากายคลาญมาเห็นหน้ากัน
อยู่ในความสุขสันต์....ฝันเลื่อนกลาง

เป็นช่วงก่อนตอนเก่า เราเป็นคู่
แต่มีเคยได้อยู่คู่เคียงข้าง
จึงสุขทุกซ่คลุกทวม ตอนร่วมทาง
จนให้หวนครวญครางเป็นบางวัน"¹

คำคนเคียง

"อาจอยู่ห่างเกินไกลจักไขว่คว้า
แต่เคียงคู่ครุฑาทุกคราผัน
บนเส้นทางแห่งวิถีกวีวรรณ
คงมุ่นมั่นร่วมทางมิร้างรา

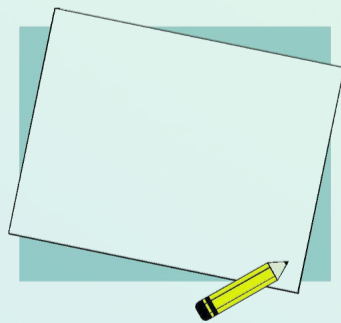
ยังทอถักสายรุ้งมุงเรียงร้อย
วิจิตรถ้อยมธุรสบทชานชา
ยังคล่องใจเจิมฝันทุกวันมา
รวมมรรคาพากเพียรคนเขียนกลอน"³

"อาจห่างหายเงียบงันในวันเหงา
ยามแผลเก่ากำเริบพิษตามบิตบ่อน
เหมือนเลื่อนกลางสร้างงานอันสุนทร
มิจางจรจากเจ้าไปเนานาน"⁴

"เขายังอยู่เคียงข้างแต่ต่างโศก
อยู่รวมโลกแต่ห่างเพราะต่างด้าน
บนเส้นทางสัญจรเขียนกลอนกานท์
คือสถานการอยู่เป็นคู่เคียง"¹

"ด้วยต่างรักถักถอยร่อยงานเขียน
จิ้งวนเวียนเพียรงานที่คืองานเที่ยง
ต่างมุมโลกมุมใจอยู่ใกล้เพียง
มีเส้นเอียงเคียงพบจบที่ใจ"⁴

"เมื่อต่างคนถักถอยร่อยงานเขียน
ต่างปากเพียรเวียนอ่านรวมขานไข
ต่างดำรงวงกวีวิถีไทย
ตั้งตัวแนบชิดใกล้ใจเคียงกัน"⁵

จันทรอ่อน

"คืนพระจันทร์นวลตาฟ้ากระจ่าง
เธอเคยสร้างจินตนา มาชวนฝัน
โดยเชื่อเชิญปล่อยใจไปชมจันทร์
ด้วยกำนัลมธุรสบทกวี"¹

"นุ่มละมุนโยเยื่อเอื้ออุ่นน้ก
จงประจักษ์รักดีใจหทัยคลี่
ดุจแสงโสมโลมเล้าเคล้าคนดี
สองรังสีแห่งรักรวมถักทอ

จึงแววอนอ่อนแออย่าแลลับ
จงสดับรับรองคำร้องขอ"²

"ดุจเธอเป็นกระต่ายเต้นหมายรอ
จันทร์ที่หมายพะนอนไปคลอเคียง

แม่ห่างไกลกันมากกิ่งฟากฟ้า
ยังหาญกล้าส่งใจออกไปเสียด
ด้วยการสรรทิพยถ้อยรวมร้อยเรียง
ซึ่งเป็นเพียงวิธีถักรักพิราม

อวยพรให้ในฝันพบจันทร์แอร่ม
เป็นของแถมคืนที่มีจันทร์อร่าม
ขอให้หยาดมธุรพจน์อันงดงาม
อยู่ในความรูสึกคนนี้รัก"¹

"ศศิธรจรไกลจิตไหวหวั่น
ราวกางกั้นฉั้น-เธอจนเพื่อหนัก
รอลืมฝั่งพระจันทร์ฝันใฝ่หนัก
หวานใดจักเสมอหยดรสรักเอย

โธ่ บุษันล๑ยล๑งท๑งเวห๑
จ๑ส๑ญ๑จ๑มจ๑นท๑ร๑ฉ๑น-เร๑อเอ๑ย
พระจ๑นท๑ร๑อ๑นอ๑ดเฝ๑าช๑ดเซ๑ย
เร๑อเฉล๑ยข๑งข๑น-เร๑มแ๑ยม๑ต๑น๑น"๒

"เพ๑ื่อมิท๑งละเม๑อจ๑นเผล๑อไพล
อ๑มอ๑าไพลข๑ณะพระจ๑นท๑ร๑ห๑ว๑น
อ๑จมิถ๑งหม๑นเศ๑ร๑าเท๑าณ๑ทาน
แต๑มีก๑ลมิ๑ดมิ๑ดสะก๑ดใจ

เม๑ื่อแสงจ๑นท๑ร๑แ๑รมแต๑มค๑ว๑มฝ๑น
อ๑จเส๑กสร๑รป๑นแต๑งแสง๑งแ๑ไข
เป๑็นประ๑ก๑ยส๑ยร๑งร๑งพิ๑ไล
เพ๑ื่อต๑อไปส๑ล๑ยฝ๑นค๑นจ๑นท๑ร๑แ๑รม"๑

คนจน

"คนในบ้านคอยหาจนหน้าเหี่ยว
มัวท่องเทียวอยู่ที่ไหนจึงไกลบ้าน
หายไม่เห็นรอยร่อนานสองนาน
เขารออ่านบทกวีอยู่นี้คะ"¹

"บทกวีคนจนต้องทนอ่าน
อาจไม่หวานอักษรวิสาสะ
แต่เรียงร้อยจากใจแต่ใครนะ
ในอุระผ้าวร่อนกลั่นกลอนกานท์"²

"จนสิ่งใดกันหนอไม่ขอถาม
ถ้าดูตามเนื้อผ้าน่าจะผ่าน
ทั้งจนแล้วจนรอดตลอดงาน
จะจนด้านอื่นใด ...ไม่จนมุม"¹

"จนดูเงาจะงุ่มง่ามในยามยาก
ใจระดากปากใบด้วยไฟสุ่ม
หัวใจร้อนไร่หลักไฟรักรุ่ม
จนกลัดกลุ่มรอยพจน์มา...รจนา"²

"จนด้วยเล่ห์เฉไฉไปจนได้
จนมิไกลคำหมิ่นคนสิ้นท่า
หรือจะเคยขัดสนจนปัญญา
แค่จะหาคำวิจิตรลิขิตกลอน"¹

"จนด้วยจิตคิดคำเกรงพร้าเพรื่อ
ที่อาจเอื้อให้อ่านคำหวานอ่อน
จนหาคำแทน รัก ในวรรคตอน
จนใจอ่อนลงวรรคว่า รัก อยู่ดี"²

"ช่างกระไรหนอคนไปจนได้
เล่นลูกไม้ชวนขันทุกวันวี
พอไม่ให้เหงาปากอยากพาที่
รักรอรี้รอดักรักหลุดลอย"¹

"เกรง ปิรันยา อัจฉริยะบยาก
ตื่นลำบากทรหดไม่ถดถอย
เป็น ปลากัด กัดไปไม่สำออย
จับไม่ปล่อยรักลอยหลุดย้อสุดตัว"²

"พอได้พูด พูดจั่ง ฟังทะแม่ง
โยจิ่งแก่งซอเรนไม่เห็นหัว
ให้วิตกกังวลจนคิดกลัว
ว่าจะขาดคนยั่วค่าตัวแพง"¹

"อัฟโหลดกลอนบ่ได้มีไ้หยุต
ขอยสะดุดสุดปัญญาไ้รหนาแกล่ง
ไ้รส่งกลอนวอนเวาทุกเซา-แลง
ไ้รออนแฮงถักร้อยถอยประพันธ์"²

แดนปรารภนา 2

"ขอใช้ความอาทรเขียนกลอนกานท์
อันอ่อนหวานจากในหัวใจข้า
ด้วยน้ำผึ้งสดสดหมดโลกา
และน้ำตาลนานามาประพันธ์

เป็นบทกลอนอ่อนหวานใช้ขานขับ
กล่อมเธอหลับอยู่ในหัวใจฝัน
เป็นลำนํ้าทำนองร้องก้านัล
แทนสุขสันต์อื่นใดที่ใจปอง

เธอมีสิทธิ์นอนหลับกับกลอนหวาน
ด้วยดวงมานหวานชุ่มเต็มทั้งห้อง
ซึ่งเป็นส่วนที่จิตมีสิทธิ์ครอง
เพราะเจ้าของเขามอบโดยชอบธรรม"¹

"โอ้ แดนดินถิ่นใดวิไลลักษณ์
บุญน้อยน้กหนักใจไฟถล่ม
ดุจพิมานหวานร่อยรสถ้อยคำ
แสนดีมีด้าจันต์เพียงยนิยล"²

"คือดินถิ่นแคว้นแดนปรารณา
ที่ถวิลจินตนา มาแต่ต้น
ซึ่งนิรมิตจากหัวใจใครบางคน
มอบอุทิศจิตกุศลแด่คนบางใคร"¹

๒ ๒ รุ่งรวาวราน

"กาลเมื่อฟ้า-ดินถวิลสวาท
น้ดเครือญาติร่วมพิธีวิวาห์ชื่น
ฤกษ์สุขสองครองเคียงคือเที่ยงคืน
คนแตกตื่นไปร้องฟ้องเทวดา

ด้วยเดื่อตรอนจะไม่มีที่ให้อยู่
ถ้าภาคนภครองคู่กับแหล่งหล้า
ดินอาจถูกนภพรากสู่ภาคนภา
ปวงเทวาเห็นด้วยต้องช่วยกัน

พอขบวนเจ้าบ่าวเคลื่อนถึงเรือนหล้า
โก่เทวาจำแสงจิ้งแก่ลงชั้น
โกลาหลอลหม่านทั่วบ้านพลัน
สว่างแล้ว ! ญาติหุนหันชวนกันลา

จึงเหล่าเทวีญพลันหอมอุ้ม
เอานภหนมเจ้าเสนห์คั่นเวหา
ดินถือพวงมาลัยค่างร่างวิวาท
เหวียงขึ้นคล้องคอฟ้า...น้ำตานอง

ทั้งคู่ยังคงรักกันนักหนา
ยามใดฟ้าสวมมาลัยใจหม่นหมอง
เธอร้องให้ดินโซกด้วยเศกครอง
สูง-ต่ำของความรักมักราวราน"¹

"มาลัยรุ่งจรุงจิตเพียงพิศเพ่ง
รักเต็มเต่งเต็มฟ้าวิวาทหวาน
รอวันแต่งแหงฤกษ์รักเบิกบาน
คงไม่นานเกินทนแค่ฝนซา"²

"ความรักคงมิใช่ได้ชื่นซิด
พรหมลิขิตปิดชาติวาสนา
ความรักของบางคู่มิสู่ชะตา
แม่แดดจำฟ้า-ดินสิ้นสมพงศ์

ความรักฉันทราทรานปานดินต่ำ
ดังฟ้าร่ำราทรานตำนานบ่ง
ฟ้าสูง-แผ่นดินต่ำค้ำมั่นคง
ยังดำรงอยู่บนถนนรัก"¹

เป็นที่รัก

"เธอนั้นเป็นที่รักประจักษ์แล้ว
ตั้งดวงแก้วมณีอันมีค่า
ตั้งพระเจ้าทรงปั้นกำนัลมา
อยากพูดว่ารักเธอเสมอเอ๋ย

"เธอนั้นเป็นที่รัก"ประจักษ์แจ้ง
เหมือนเธอแกล้งพูดจาตีหน้าเฉย
เมื่อเธอพูดฉันฟังยั้งงเลย
บอกฉันเอ๋ยซ่อนซ่าไปทำไม

เป็นที่รักเสมอเธอหรือฉัน
ถ้าพูดกันคนละครึ่งยังสงสัย
เธอมาบอกฉันทองจิ้งจอกใจ
ต้องมีใครเป็นที่รักใครสักคน

ฉันจึงไม่พูดตามคำถามก่อน
เพราะคำสอนนัยกวนชวนฉงน
เป็นวลีที่ยังฟังพิกล
ใครเริ่มต้นประจักษ์ใครรักใคร

ฉันกลับยิ่งจ้องฟังเธอตอบ
ตามระบอบโมเมและเฉไฉ
ตายังมีความหมายที่ฉายนัย
เหมือนจะมีอะไรที่ใจกลัว"¹

"ก็ทั้งเธอและฉันนี่เป็นที่รัก
เธอและฉันพันหลักใจปักขั้ว
เราล้วนเป็นที่รักภักดีตัว
แมนควาย-วัวพันหลักยังรักกัน"²

ดีที่สุด

ย้อนอ่านที่สุดสิ่งดี ฉันมีให้
เธอเขียนไว้หลายดีเมื่อปีก่อน
สรรเอารักเมตตาเอื้ออาทร
ชื่อกระฉ่อนโดดเด่นเช่นเยชู

ความคิดถึงในหัวใจคนไกลบ้าน
ความร่าร่าสดใสและสดชื่น
การคร่ำครวญวิปโยคที่โลกรู้
ความฉลาดแห่งผู้ปราชญ์ค่านวณ

ความงามแห่งสระสระสตรีเพศ
ความวิเศษไอส์ไตน์ในหลายส่วน
ความเป็นผู้รู้กระจ่างอย่างใครครวญ
เกือบครบถ้วนสิ่งดีที่อ้างอิง

เก็บเอามาลองจัดหัดเรียงร้อย
แทนที่พยถอยเอ่ยอ้างอย่างยากยิ่ง
เพื่อพิสูจน์ให้ตระหนักว่ารักจริง
ซึ่งเป็นสิ่งแสนยากที่พากเพียร

ทุกความดีที่อ้างเอ่ยเคยรับรู้
แต่ที่อยู่ไกลคนหัดเขียน
ยอมล้ำค่ากว่าดีใด ในสิ่งเวียน
เมื่อฉันเรียนรู้คำว่า..รักแท้

เด็กหญิงที่สถานี

"ฉันสวมหมวกโบกมือไหวรถไฟผ่าน
ครั้งนั้นเธอโดยสารผ่านที่นี่
เมื่อตอนฉันยังเล็กเด็กเจ็ดปี
ทำสีบสีผ่านไปไม่เคยเจอ

ยังจำภาพเหมือนฝันวันนั้นได้
ยังเชื่อใจคำนี้ถึงเสมอ
เมื่อรถไฟผ่านมามองหาเธอ
ยิ้มเก๋เก๋ติดต้ายังอาวรณ์

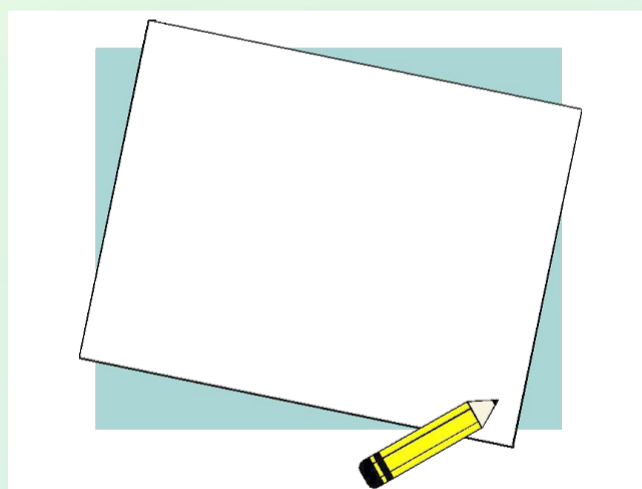
ฉันยังอยู่สถานีตรงที่เก่า
ตรงที่เราเห็นกันเมื่อวันก่อน
ภาพเธอยังอยู่ในฝันนั้นแน่นอน
จึงฝากกลอนอ่อนหวานสานสัมพันธ์"¹

"เลยหลงไหลกลอนกานท์แว่วหวานสื่อ
รถไฟคือเครื่องเตือนเสมือนฝัน
จะจำได้แน่หรือเมื่อเจอกัน
อัศจรรย์เหลือเชื่อราวเมื่อวาน"²

"มายืนมองรถไฟหัวใจเฉา
เมื่อวัยเยาว์หันเจอเธอโดยสาร
ห้าสิบสี่ปีล่วงไซ้ชวงนาน
ยังยิ้มหวานอยู่ในใจ...ที่ไม่ลืม"¹

"ฉันชอบไปที่เก่าครั้งเราพบ
ภาพไม่ลบวันที่ฤดูปริ่ม
อาจคืนหมวกแกเธอเคยเปลอยยิ้ม
อยากเลี้ยงดื่มต่อโยसानไมตรี"²

"เพียงแค่ว่าอักษรภาษาศิลป์
จากดวงจินต์หากันทุกวันวี
เลิศยิ่งกว่ารอยลานอาหารดี
ดื่มกินรสบทกวีอิมปริดีเปรม"¹

ทรายสะอื้นกับคลื่นครวญ

"เพียงข้อความในกลอนยังอ่อนนึ้ก
ความรู้สึกลึกจมคล้ายขมขื่น
กับคำว่าไหลไปแล้วไหลคืน
เรื่องของคลื่นกล่อมทรายชายทะเล"¹

"อากาศแสนสดใสใจชุ่มชื่น
ระลอกคลื่นครวญเพลงบรรเลงเห่
กระทบฝั่งดังครึ้นยามคลื่นเท
แสนฮาเฮ...กล่อมกมลคนสัญจร

สนต้องลมโลมเล้าเจ้าเกิดเสียง
เริงระบำสำเนียง..เพียงหมาย,อ่อน
ใบสนพลิ้วพลิวสยายคล้ายแงอน
เพียงเว้าวอนผ่อนแรงยามแกว่งใบ

แสงสีส้มอมเหลืองเมือมถึง
ตะวันลาลับฝั่งหวังขึ้นใหม่
นกนางนวลชวนคู่อุเรียกไ
กลัวหลงไหลใจปลื้มลิ้มเวลา

ทะเลงามยามค่ำขึ้นฉ้านัก
คนไร่หลักปักฝัง..ทิ้งปัญหา
หัวใจคนสัญจรแสนอ่อนล้า
ขอหลับตา..สักคืนฟังคลื่นครวญ"⁶

"ไม่กลัวถูกคลื่นกล่อมทะเลอมหรือ
หัวใจซื่ออยู่ชายหาดอาจผันผวน
เคลิ้มกับเสียงคลื่นแห่จนเรรวน
ลืมทบทวนเมื่อคลื่นยื่นอุบาย"¹

"คลื่นกระทบพบฝั่งลาสังข์
ทุกคืนค้ำย้าเือนมิเลื่อนหาย
พบแล้วจากพรากแล้วเห็นมิเว้นวาย
มิเคลื่อนคลายสายสวาทซัดสาดใจ"²

นั่นคือค้ำย้าว่ามิลาลับ
แต่จะกลับหลังคืนของคลื่นไหล
ช่วงคลื่นหายทรายมิรู้อยู่อย่างไร
ยามหทัยไกลราง...ช่างทรมาน

ยามสายตาไม่เห็นเฝ้าเป็นห่วง
เกรงลมลวงคลื่นลับไม่กลับบ้าน
เกรงหลงหวงมหาชลาธาร
คิดฟุ้งซ่านเวียนวนจนตรอม

เรื่องเกลียวคลื่นกับทรายบนชายหาด
คล้ายโอกาสที่เราถูกเขากล่อม
แต่หัวใจยังตื่นมิยินยอม
ถึงตะล่อมก็ยืนยัน....ดันทุรัง

แม้จะใช้กลอนหวานมาหวานล่อม
ใจมิยอมเป็นทรายแถบชายฝั่ง
อยากจะหนีไปสุดกู่อยู่ลำพัง
มืออยากพังคลื่นไหลกลับไปกลับมา"¹

ชักเย่อกลอน

"ในสนามสยามรัฐจัดชักเย่
ชิงเสมอสองข้างสร้างปัญหา
ฉันทกับเธอเย่ถักอักษรา
ตามประสาทวียังมีไฟ"¹

"คงชักเย่แคเธอ-ฉันททุกวันวี
เพื่อโลกนี้งามงดสร้างสดใส
อย่าแก่งปลอยคอยดิ่งพืงระไว
ปลอยเมื่อไหร่ฉันทคะมำคงขำกัน"²

"จะคอยดิ่งเท่าที่มีแรงเย่
การมีเธอดิ่งเล่นเป็นสีสัน
ที่รู้สึกนี้กเศราเหงาเงียบงัน
แต่ละวันความเหงาก็เพลาลง"¹

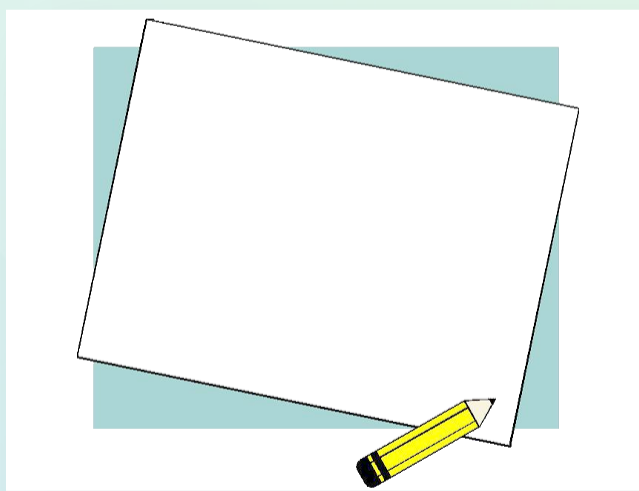
"ซึกเย่อเพอพจนด้วยรสถอย
ทั้งใหญ่่นอย ดินฟ้า ถึงกาหงส์
ทั้งโศกเศร้า เหงาหงัก รักพะวง
หวังดำรงหลงรักที่ปักใจ"²

"รักพจนเพื่อเปลอหนักหลงรักพจน
ซึ่งทั้งหมดคือฝันอันเหลวไหล
พอหยุดฝันปล้นพจนหดหายไป
ที่ปักใจตรงนี้...ไม่มีจริง"¹

"แม่เป็นเพียงลวงรักไว้ปักจิต
แต่ลิขิตคิดคำคือกรรมสิง
มโนนี้ก็มีว่างมีอ้างอิง
สงบนิ่งแน่นหนักในรักนั้น

ซั๊กเย่อเธอ-ฉันทุสุขสันต์ยิ่ง
แต่ของจริงถึงตายทำลายขวัญ
รักกันน้อยเกลียดมากลำบากครัน
ซั๊กเย่อวันทุกขยากไม่อยากเจอ"²

"ขอบคุณพระที่คนดีมีความสุข
และสนุกกับวิถีที่เสนอ
เหมือนกับได้กำนัลของขวัญเธอ
มิเลิศเลอเพียงเป็นมิตรไร้อิทธิภัย"¹

จันทร์เพ็ญ

"เธอเขียนกลอนว่าวันพระจันทร์อ้อม
ชอบยืนยิ้มกับจันทร์อันแจ่มจ้า
ด้วยความรักเอมอ้อมปริ่มอุรา
โรแมนติกหน้าหนาวจันทร์ธาเออย

คนมีรักก็เห็นจันทร์เพ็ญยิ้ม
เพราะเอมอ้อมกับจันทร์เพ็ญเช่นอ่างเออย
คนเหงาหงิมยิ้มที่เห็นเช่นยิ้มแยย
มียากเงยหน้ามองจันทร์ผ่องเพ็ญ"¹

"มีจันทร์เสี้ยวก็มีวันพระจันทร์เปล่ง
คืนจันทร์เต่งเปล่งปลั่งใจหวังเห็น
ถึงแม่เหงาก็ไซ้เศราทุกเช้าเย็น
วันผ่องเพ็ญคงมาเยือนแทนเดือนแรม"²

"ถ้าคืนไหนจันทร์เพ็ญแล้วเห็นสวย
ขอดูด้วยสักวันที่จันทร์แจ่ม
อาจจะพอรู้สึกนึกแพลมแพลม
ว่าพระจันทร์ยิ้มแย้มจนแถมพอง"¹

"คืนไหนเพ็ญมองนวลจกชวนซี
ในฤดีไม่มีเศร้าเพียงเราสอง
ราตรีเคลื่อนเดือนคล้อยจกคอยมอง
แสงจันทร์ส่องผसानตาใต้ฟ้างาม"²

"นับมาเลยว่าจะดูกันวันไหน
จะตระเตรียมหัวใจไว้ไหวหวาม
กะเวลาดีดีสักก็ยาม
จะได้ข้ามขอบฟ้าไปหาเธอ"¹

อินทวาฮาเฮ

"จากตำนานพื้นถิ่น ดอกอินทวา
มีความเห็นนามาเขียนต่อ
บางแก่งทวงแก่งทักบางดักคอ
ทั้งैयाหยอกหลอกล่อพอเฮฮา"¹

"ด้วยแรงรักกุ่มภา-ธิดาน้อย
บุญพาพลอยลอยเลิศเกิดบุปผา
กลิ่นหอมหวานถึงสวรรค์ในทันตา
อินทร์ธลา(อินทวา)เหาะดมภิรมย์ครั้น"²

"ในเมืองแมนแดนทเวจะหอมทิพย์
มีต้องหยิบต้องดมหอมสวรรค์
เป็นดินแดนสารพัดมหัศจรรย์
คนอยากเป็นเทวัญกันมากมาย

อาจจะเป็นดินแดนแสนพิลึก
เพียงแค่นี้ก็ได้สมอารมณ์หมาย
มีแต่ความสนุกสุขสบาย
อ่านนิยายมาเฉลย...บ่เคยไป"¹

"ขอเดินดุ่มเป็นกุ่มภาประสาแขอ(จระเข้)
รักแนวแนเมตตาจะหาไหน
จำกล้ากลืนฝืนกินจนสิ้นใจ
รักนั้นไซร้หอมมิสิ้นดังกลิ่นผกา"²

"เว้าอีหลีหรืออีเล่นก็เป็นคน
และไม่เคยหนีพ้นคนสองขา
หมดโอกาสจะเป็นเช่นกุ่มภา
เพิ่มอีกสองต่อกลานมา...ธิดาจึงรัก"¹

ลิขิตรัก

"อณูรัก ร้อยเรียงคู่เคียงจิต
ชุปชีวิตคิดขึ้นระรื่นขวัญ
ดุจไอสมดทุกข์สุขชีวัน
รักผูกพันวันวารหวานใจ"²

"ความรักหนักแน่นตามความเชื่อมั่น
ตามความคิดความฝันอันหวานไหว
ตามศรัทธาชื่นชอบที่มอบไป
มักจะมอบหทัยไปทั้งดวง"¹

"แสงสุรีย์ส่องเสกเอนกสรร
หฤหรรษ์วันเคียงดังเพียงสรวง
รักนั้นไรขีดชั้นมิหวั่นทรวง
จะก้าวล่วงทวงถามนิยามรัก"⁴

"สื่อจารจรสร้กเสี้ยวอักษร
กลั่นกานท้กลอนให้เห็นเพียงเน้นหนัก
ส่วนที่เหลือเหนือจะนึกหรือทักทัก
มากมายนักเกินลิขิตคิดจดจาร"²

"นิยามรักมักอ้างต่างและเหมือน
ที่เป็นเงื่อนทักทักคือรักหวาน
ที่เป็นจริงคือรักมักชมซาน
หลากกลอนกานท้นิยามไว้เป็นลายลักษณ์

รักคือการยินยอมพร้อมจะให้
พร้อมรับใช้ภาระมิผละผลัก
พร้อมห่วงหาอาทรมิผอนพัก
ยินยอมพร้อมพิทักษ์เพื่อรักงาม"¹

"รักประกันฝันสวยด้วยพุ่มผัก
แม่เบา-หนักยอมแลกถึงแบกหาม
เพียงส่วนเดียวเสียวหนึ่งซึ่งนิยาม
ส่วนที่เหลือเหนือนามยิ่งงามงด"²

"รักคงเป็นเช่นนิยามตามเอ่ยอ้าง
สวยงามกว่าพลังใดทั้งหมด
คงซาบซ่านหวานอื่นเกินเทียบรส
เปี่ยมด้วยบทหวังหาและอาทร"⁵

"ทั้งนิยามนอกนิยามงดงามนัก
ใจสมัครรักมิหน่ายเกินถายถอน
ติดตราตรึงคะนึงด้วยจวบม้วยมรณ
ดูจกานท์กลอนอมตะอักขระ...รัก"²

พินสายกลาง

" ยินเสียงพินสายสี่เซ้าซี้ดีด
เสียงหวีหวีดกรีดลึกนึ๊กตีมด้า
ไม่อาจขยับเขยื้อนเหมือนผีอำ
เพื่อพิมพ์ำคนอะไร...กวนใจจัง"¹

"เสียงพินพายสายขาดสวาทห้วน
คนโศกศัลย์ผันผาดเผ้าवादหวัง
ส่งเสียงพินจินต์แจมเผื่อแยมฟัง
คำคร่ำครวญป่วนดั่งเยื่อนหยั่งใจ"²

"กำลังเริ่มเคลิ้มหลับสดับแว่ว
เพลงพินแผ่วแว่วฝากมาจากไหน
เขากำลังบรรเลงเพลงอะไร
เล่นกล่อมใคร ช่างเขาเราขอนอน"¹

"กล่อมหนึ่งนางจางจรมิย้อนกลับ
พินอาภัพคับใจหทัยถอน
สื่อเสียงส่งหลงไหลแม่ไกลจร
คนอาวรณ์บรรเลงเพลงพินครวญ"²

"ใครกันหนอบรรเลงเพลงเก่าเก่า
ไดโนเสาร์หายลับไม่กลับหวน
โยเพิ่งมาอาวรณ์ย้อนทบทวน
ส่งเสียงกวนหวนกาลนับล้านปี"¹

"เสียงระรินคลื่นค้างระหว่างยุค
ส่งปลอบปลุกทุกกาลผ่านวิถี
สื่อสร้อยสรวงหวังหาต่างกาย
ตราบรักมีปีพาทย์ฤชาดพิน"²

"ไดโนเสาร์เก่าไม่ถึงครึ่งนางจาก
แค่เพลงฝากจากกมลคนถวิล
หรือจะเรียกนางคืนพื้นชีวิน
ยามไต้ยิ่นที่ไร...ไกลเหลือเกิน

คล้ายคล้ายเสียงเพลงสิ้นหรือพิณตก
ผวาพื้นต้นตระหนกจนนงเงื่น
มองหาคนเล่นพิณจิ้งจกยับเยิน
เห็นเขาเดินหลังไวไว...กลับไปแล้ว"¹

ห้วงแห่งรักหวาน

"เพียงรู้สึกด้วยใจพิไลพิลาส
สุดสะอาดในคำนี้ซึ่งล้นเอ่อ
ช้วนนาที่ที่ตระหนักรักล้ำเลอ
น่านเสมอรักกันนิรันดร"¹

"ซาบซึ่งจิตชิดชมภิรมย์รื่น
อยากหยุดคืนและวันไว้นั้นก่อน
ให้รักคงคุณคาสถาพร
หยุดโคจรจักรวาลลิ้มหวานรัก"²

"ซึ่งหมดจดสดใสในรู้สึก
ด้วยสำนึกไฟฝันอันตระหนักร
ทั้งไม่มีขอแม่ แคใจรักดี
แต่สลักหนักแน่นมั่นศิลา"¹

"ปรารถนาเธออยู่คู่เคียงขวัญ
ทุกวาร์วันเข้าเ็นได้เห็นหน้า
ช่วงชีวิตแห่งรักปักตรึงตรา
ได้เพียงเก็บรักษาไว้กับใจ"⁷

"เก็บรักงามยามรักสลักจิต
เก็บรักมิตรสนิทแนบแอบชิดใกล้
เก็บรักหวานวานวันผ่านผันไป
แต่หทัยเฝ่ผันทุกวาร์วัน"²

๒ สละอชอซิงคะนึ่งรัก

"ยินดีเป็นเพื่อนเธอร่วมเพื่อฝัน
เขียนกลอนเล่นทั้งวันนั้นยอมได้
แต่ถ้าพ่อคงจะเมื่อยเหนื่อยเกินไป
แคร์รอบเดียวดีไหม..พอไหนนะ"¹

"แสนชื่นชอบขอบคุณอบอุ่นยิ่ง
พ่อสวิงถึงโลดเพลงโปรดนะ
แม่เพียงรอบปลอบเหงาหายเศร้าซะ
ซึ่งจังหวะสละอฯ ไม่วอริ"²

"หากมีสามงามเด่นจะเด่นไหม
มาด้วยใจใสสองทองวิถี
ชอบพ่อแข็งเรื่องระบ้ำรำกวี
ทั้งดนตรีลีลาศพิवादงาม"⁴

"แม่นมีมากสี่ห้าฯยังพาม่วน
ขอเชิญชวนชวนจี้ไม่มีห้าม
จะลีลาศวาดพ่อนซ่อนนนิยาม
ลวนแต่ตามใจฝันสุขสันต์รำ"²

"ด้วยตัวพี่ชี้เล่นเต้นลีลาศ
จะเซ็งมาควาดลายพอคลายขำ
มีดนตรีที่ใจใครร่อนนำ
พี่รวมรำทำนองเพรียกพร่องใจ"⁴

"เกินคลายขำรำรายยักย้ายท่า
พ่อนลีลารำเรึงเถิดเทิงใส
ตะแลบแกบแนบสนิทชิดหทัย
รำรุกไล่ไขว่ชูเคียงคู่ควง"²

"ข้าเจ้ารำมิเป็นเต้หนีได้
คนเขาไกลตองถอยพอกอยหวง
แต่เหตุผลจริงจั่งเหนื่อทั้งปวง
ข้าเจ้าดวงไม่ถึงจิ่งนั้งดู"¹

"ชมช่างพ้ออ่อนช้อยใจลอยลิว
ปลดปล่อยปลิวหวิวหวามพ้องงามคู่
คนเคียงข้างช่างเกียงเลียงลงรู
พ้อชมช้อยพ้อจนเจอคอนบิน"²

"จะแอบส่งใจให้มิได้ขาด
ชมลีลาท้าวดาตนาภูศิลป์
ขอรำเคียงเรียงควงด้วยดวงจิ้งจก
มีมีสิ้นใจสวาตนาภูกา"¹

"นาฏศิลป์จินตภาพสุดซาบซึ้ง
พอมิหึ่งจึ่งควงดวงบุหงา
พ่อนสะล่อซอพلامงดงามตา
มิเลิกลาฟ้าแจ่งยังแสรังพ่อน"²

"ตาปรือแต่เมื่อรำน่าขำนัก
ง่วงอย่างหนักจนลาแขนขาอ่อน
เสียงสะล่อซอหวานปานกล่อมนอน
นางรำซ่อนอาการลับ"รำหลับใน"¹

"รำหลับยื่นฝันพ่อนซุกซ่อนจิต
ราวนิมิตพิศเพลिनดำเนินไฟ
ตั้งเนาแคว้นแดนสวรรค์ฝันอำไพ
แม่หลับไหลใจรำรำซ่อนทรวง"²

"ปานนางฟ้าตาปรือมือรำป้อ
เสียงสะล้อซอซึ่งประหนึ่งสรวง
ดุจเทวามาตอนพ่อนบ่าบวง(บุชา)
ล่องลอยอยู่ในห้วงสรวงคีตา"¹

พินิจช่อคิดถึง

"ช่อคิดถึงซึ่งเจาะจงส่งมาให้
จะเก็บไว้ในฝันอันแหวนหวง
ทั้งเนื้อหาคุณค่าคุณอันแดดวง
ตั้งจิตหวังคิดถึงพึงจำนอง

เป็นช่อดอกคิดถึงซึ่งวิเศษ
หอมดอกเทศความคิดจิตคนส่ง
จะเป็นช่อคิดถึงซึ่งยืนยง
ให้พะวงคิดถึงตราตรึงทรง"¹

"ช่อคิดถึง...ดิ่งออกที่ละก้าน
ประดับมานอารมณ์ระทมถ่วง
เปิดเปลือกกตาหาฝันบรรจบดวง
เกิดการหน่วงเหนี่ยวหนักกร้อคอย"⁸

"ซอ'คิดถึง'ดิ่ง'จาก'ซอก'ก็'ซาบ'ซึ่ง
และ'คิด'ถึง'ตรึง'ใจ'ใน'น้ำ'ถ้อย
ดู'จ'ซอ'ฝั้น'บรร'เจ็ด'เลอ'เลิศ'ลอย
ที่'แห่ง'น'คอ'ร'อ'ส'อ'ย'หา'กล'อ'ย'ล'ม"¹

"ซอ'คิด'ถึง'ตรึง'จิต'ล'ิ'ข'ิต'ถ้อย
ใช้'ล'อง'ล'อย'เพ็'ย'ง'พ'ุ่ม'หา'ก'อ'ม'สม
มิ'ต'อ'ง'ส'อ'ย'ค'อ'ย'ค'น'ท'ุก'ข'ท'น'ต'ร'ม
คือ'ค'ำ'ค'ม'ค'ึ'น'ค'ำ'บ'ุ'ป'ผ'า...ร'ัก"²

"ซอ'บ'ุ'ป'ผ'า'ค'ำ'ร'ม'ร'ัก'ถ'ก'ค'ิด'ถึง
ไ'คร'ค'น'ห'น'ึ่ง'ซ'ึ่ง'ค'ง'จ'ง'ใจ'ป'ัก
ไ'ว'้'ห'้'ไ'คร'อ'ี'ก'ค'น'ท'น'พ'ุ่ม'พ'ัก
แ'ม'น'ำ'น'ป'ี'ดี'ด'ัก...ม'ีย'ัก'ไ'ต"¹

จุมพิตแห่งคำรัก

"จุมพิตรักปักจิตสนิทเนื้อ
แก้มระเรื่อเอื้อไอสุดไฟหา
ย่อมมิลืมลืมลืมจิตแม่นิทรา
เหมือนชีวมชีวิตนิจนิรันดร"²

"ใครจะซึ่งจุมพิตแปลกเมื่อแรกรัก
คนอกหักมิมีใจจะไฟฝัน
มิค่านิ่งมิได้ให้สำคัญ
จุมพิตกลอนทุกวันสุขสันต์แล้ว"¹

"จุมพิตคำร่ำรสแห่งบทเอื้อน
อาการาถเลือนมิเหมือนคูปธูแจ้ว
หอมใดเล่าเลอเลิศสุดเพริศแพรว
ดั่งปรากฏเนตรเกศแก้วหวานแวววาม"²

"จุมพิตด้วยถ้อยคำหวานล้ำกว่า
ติดตรึงตราห่างหายมิคลายหวน
ยิ่งกว่าพึงวาบวบแห่งรูปงาม
ทั้งคงความชุ่มชื่นอยู่เย็นง

แต่จุมพิตด้วยรูปชั่ววูบวาบ
ยามด่ำดื่มปลื้มปลาบฉาบด้วยหลง
พอไฟราพาฝันไม่มั่นคง
ยากดำรงมนต์จุมพิตให้ติดตรึง

เพียงแครอยจุมพิตติดหน้าผาก
ก็ยิ่งยากเปลอจิตคิดฝันถึง
อาจแสนไกลเกินจิตคิดคำนึง
คำรักซึ่งชื่นใจกว่าใดปวง"¹

"ลองรสยิ้มอímอุ่นละมุนจิต
ราวจุมพิตคิดเคี้ยวชื่นเสียงสรว
จริงไม่น้อยรอยเรียงคำเคี้ยวควง
สุขกว่าหวังแห่งรูปแนบจูบนวล"²

ตะลุงพยุ้งรัก

(หนุมานรับสาส์นจาก
พระรามเดินทางไปลงกา)

"หนุมานชาญชัยรับใส่เกล้า
รีบเร่งเท้าคุ่มเดินเหินเวหา
ยื่นสาส์นให้ยักษ์กาลิศินสีดา
องค์รามารับสั่งด้วยหวังดี

แม่นยำดั่งชิงขังอย่าหวังสุข
จะรบรุกบุกประชิดอย่าคิดหนี
พลพลวานรพร้อมต้อนตี
ทัพยักษ์ปีป่นหาพนมมือ"²

"เออโยหนอเจ้ากกลากลาหา
ทศกัณฐ์ทำท่าหน้าใสซื่อ
หรือเจ้าไปยिनคำใครรำลือ
หลงเชื่อถืออ้างอิงเป็นจริงจัง

อันสิดาทั้งสวนลวนซาปลุก
พ้อออกลูกออกผลเหมือนมนต์สั่ง
โยเจ้าจึงพูดจาไม่น่าฟัง
ถ้าจะหวังกินฟรี..ไม่มีทาง"¹

"นี่ เจ้าเล่นไซสือหรือเจ้ายักษ์!
มิตรระหนักรว่าลักมาสิดาร่าง
สิดาคณมิไซหมากยากอำพราง
รีบคืนนางมาซะแล้วจะดี"²

"เอ๊ะ! เจ้าไยพูดพิกล ถ้าคนหาย
มาขุนวายบ้านขามาผิดที่
เจ้าตองไปแจ้งความตามคดี
เมื่อครบยี่สิบสี่ชั่วโมงที่โรงพัก"¹

"ข้าฯคือหนุมานทหารเอก
ชั่วโมงเลขคือคูมิรู้จัก
ขอตรวจค้นเวียงวังทุกรังรัก
เจ้าคือยักษ์จำเลยคอยเผยคำ"²

"มีหมายค้นใหม่หนอข้าขอถาม
จะลามปามบ้านผู้อื่นกลางคืนคำ
ถ้าไม่มีไรสิทธิ์คิดกระทำ
ข้าใช้ยักษ์ความรู้ต่ำ..จำไว้สิง"¹

"อย่าโห่หังบังอาจประมาทข้าฯ
ยักษ์หยาบซาอาการเหมือนมารสิง
อยากลองฤทธิ์อิทธิพลังจริง
จักแน่วนิ่งลึงจะปราบให้หลาบจำ

ยังลบลเหตุแคลนแสนโห่หัง
เจ้าจะรังยักษ์าวงศ์ลงมาต่ำ
เพราะเจ้าเป็นต้นต่อผู้ก่อกรรม
ยักษ์ระยำยำยี่ไม่มียอม"²

"ข้าจะจับหางยาวของเจ้าเหวี่ยง
แล้วจะเขวี้ยงไปให้พ้นจนหายต่อม
ด้วยพลังยักษ์า ข้าไม่ยอม
เจ้าลึงจอมขี้ตู่ เดียวรู้กัน"¹

"หนุ่มา'นร่ายเวทย์วิเศษสิทธิ์
เข้า'ประชิดจับ'ยักษ์'หมาย'หัก'หัน
รวบ'สอง'บาท'ฟาด'หลามิ'ชา'พลัน
ทศ'กัณฐ์'ยี่'สิบ'กร'ลมน'อน'ชม"²

"ทศ'กัณฐ์'ทัน'ใด'หลับ'ไหล'ลึก
มิ'รู้'สึก'ไหว'ตึง'แม่'ลึง'ขย่ม
มิ'ได้'ต้อ'ง'คา'ถา'หรือ'อา'คม
ชวง'บ'ร'ร'ท'ม'ของ'ยั'ก'ษี'...พ'อดี'เลย"¹

"ยั'ก'ษ'ล'ม'หลับ'กับ'พื'น'ยา'ก'พื'น'ชี'พ
จิง'รว'บ'รื'บ'พั'น'ธ'นา'ยั'ก'ษ'า'เอ'ย
จับ'ส่ง'ศ'าล'ส่ง'ขัง'อ'ยา'หวั'ง'เซ'ย
พ'รา'ก'ผุ'ย'เ'า'ว'น'ะ'เว'ย' เฮ'ย'ไ'อ'ยั'ก'ษ'!"²

"เราถอดใจใส่ธนาการตั้งนานแล้ว
จึงคลาดแคล้วจากเหตุเภทภัยหนัก
ผู้เยาว์อยู่ที่ไหน ใครคนลัก
เชือกมัดจักขาดแน่ แค่ว่าจาม (ฮัดเซย์!)"¹

"นี่แน่! จามถามคอนขาก่อนซี
กระหน่ำตียักษ์ไม้หน้าสาม
มันล้มลุกคลุกฝุ่นหมดหุ่่งงาม
ลิงเหยียบม้ามหายมยักษ์เสียหนักตื่น!"²

"ยักษ์ตดปลดแอกเข้าแลกยุทธ
เป็นอมมนุษย์ตดแรงฤทธิ์ไม่ผิดศีล
ลิงกระเด็นดีดผิงถึงเมืองจีน
ยักษ์ปืนขึ้นภูผาทอดตามอง"¹

"ยั้กัษัด้ึ้นัต่ายัผ่ายัลมัจนัจมัจคุด
เก็ลลือกัน้ำัมูตรัสุดัเสลดัน้ำัเนตรัหนอง
ยังัมีัหน้าัว่าัเราัเหม็นักระเด็นดอง
พลาางัถึบถองสนองหน้าักัยักัษัสอพลอ"²

"ถึบไปเลยออย่าันึ้งเจ้าลึงเจียก!
ข่าจะเรียกออย่าัท่วงตึงเจ้าลึงจ่อ
ประเต็ยวเจ้าจะหน้าัมีดหึตขึ้นคอ
ข่าเป็นต่อถึงออย่าัไรก็ไม่ต่าย"¹

"มิวาวางก็คางเหล็องมิเปล็องเก็อก
ตาถ็ลือกเก็ลือกกัลึ้งนึ้งดั่งหมาย
พิการหน้าักัยักัษัหลับยึ้งอับอาย
ขึ้นเชิงชายมิหมายข่านับว่า...ซัย"²

"กลับบอกเล่าเจ้านายเถอะ! ไอลิงซ่า!
ที่นี้ข้า ทศกัณฐ์ นั้นเป็นใหญ่
ถ้าเขามีปัญหาหรือคาใจ
พร้อมเมื่อไหร่ บอกไปว่า ข้าพร้อมเจอ!"¹

ในห้วงแห่งรัก

" กวีนิพนธ์หนึ่งช่วงห้วงแห่งรัก
ที่ทอถักสัมพันธ์ในวันหวาน
ที่บางหนหม่นเศร้าและราวราน
เพื่อเป็นวิทยาทานคนอ่านกลอน

ความไหววาบซาบซึ้งของหนึ่งหญิง
เก็บรักจริงมาสลักเป็นอักษร
ความรู้สึกละหลวกลวในฉากตอน
ซึ่งสะท้อนจากห้วงแห่งดวงมาน"¹

"ห้วงแห่งรักถักทอลอออ่อน
พลิ้วอักษรอ่อนคำระบำหวาน
ทุกขโศกชมขมชื่นสุขชื่นบาน
ร้อยตำนานจารจรรักหมดใจ"²

"รักงามงดสดสวยด้วยจิตภักดี
มิเคยร่ำร่ำร้องว่าต้องได้
เพียงอาหารอ่อนละมุนเอื้ออุ่นไเอ
หฤทัยรู้สึคดี...เท่านั้นพอ"¹

"หวังแห่งรักสลักตรึงคะนึ่งนิจ
ราวลิขิตลงหทัยเต็มไฟต่อ
รักอบอวลหวานหอมดอมพะนอน
รักราวรอไรกำไรแต่ใจเต็ม"²

"รักด้วยเอื้อโอบอ้อมถนอมจิต
มิได้คิดวาดหวังแบบตั้งเข็ม
มิต้องปรุ้งแต่งเติมเสริมหวานเค็ม
เพียงและเล็มอิงกรุ่นรักจุนเจือ

ความรู้สึกละม้ายวันรักห่าง
เมื่อรักร้างจางใจจนไม่เหลือ
แต่ยังคงบางมุมที่คลุมเครือ
มีโอกาสอาจเอื้อเช่นเชื้อไฟ"¹

คนใจดี

การเป็นคนใจดีมีปัญหา
บางเวลาคนมองเหมือนของเหม็น
ด้วยการทอดสายตาอย่างซาเย็น
ให้เราเห็นเต็มตมามาเนิ่นนาน

จึงได้เฝ้าเก็บงำแต่จำแม่น
เพื่อตอบแทนให้หนักด้วยรักหวาน
เท่าที่ใจเคยชมเสราชมซาน
เคลือบน้ำตาลหวานคอปะนอเธอ

ให้ความหมายสายตาในครานั้น
ได้แปรผันสลายไปจากใจเสมอ
ให้หัวใจไหวหว้าหมายบ้ำเธอ
ให้ไหลพลอเพื่อคลั่งตั้งมั่นมา

วันนั้นจะจากไปแล้วไม่กลับ
ให้เธอรับความทุกข์เรารุกเฝ้า
คิดถึงแต่วันที่มีสองเรา
อยู่กับเงามัวมัวแทนตัวจริง

จรู๋สี่กปวดเจ็บและเหน็บหนาว
รูรานราวตรอมตรมขมทุกสิ่ง
รูรสชาติขาดคนรักไว้พักพิง
คนถูกทิ้งทิ้งหมดต้องอดทน

สายตาซาเย็นจะเป็นอดีต
ไม่เหมือนมีดกรีดใจในตอนต้น
จะเหลือเพียงร่องรอยคอยเตือนตน
ว่าเป็น "คนใจดี" มีน้ำตา

กำสรวลคนเฝ้าไข

"อย่าได้คิดหวังใยม่ทิ้งร้าง
นั่งติดเตียงเคียงข้างเหมือนอย่างเก่า
จะจับมือไว้ตลอดกอดเบาเบา
ความรักเราคงครองห้องหทัย"¹

"เก็บกำรักพักพิงฤทิ่งห่าง
เก็บกำคำเอ่ยอ้างร้างไฉน
จับมือคนเคียงข้างมิห่างไกล
จับจองใจไม่พรากแม่จากจร"²

"วิญญูณรักจักมีสัญญี*ภาพ
แม่กายหยาบพลัดพรากจากไปก่อน
สองดวงแห่งวิญญูณรักอาทร
ผ่านม้วยมรณเคียงคู่สู่อันันต์"¹
(* มีความจำได้)

"คงจรรจากพรากกายเสียดายรัก
คงจำผลึกหักกลาสัญญาห้วน
คงระลึกละเมอเพื่อยืนยัน
รักนิรันดรวิสัญญีผู้มีใจ"²

"ถ้ารักด้วยหัวใจที่ไฟ่ฝัน
รักยังมั่นแม้วันที่ไม่มีร่าง
จะยังอยู่กับฝันไฟ่ที่ไม่วาง
ร่วมเดินทางไปด้วยกันนิรันดร

หากรักด้วยความฝันอันยิ่งใหญ่
ตรึงประทับจับใจไม่ถายถอน
ถึงสุดดินสิ้นฟ้าตามอาทร
จิตอาวรณ์ไม่วายแม้กายไกล

หวังคนที่อยู่บนเตียงเพียงเคลิ้มเปลอ
เพื่อจะลืมนวเธอเป็นคนไข
ความเจ็บปวดทั้งหลายจงหายไป
จิตแจ่มใสสิ้นทั้งหวงกังวล

อย่าอวรณ์อาลัยในรูสึก
ในสำนักผุดผ่องมิหมองหม่น
ขอความรักจากฤดีนี้จงดล
หัวใจคนที่นอนจงผ่อนคลาย"¹

"รักงดงามยามยากเกินอยากหยุด
ไขทรงทรุดจุดลากจำจากหาย
อิมละมุนอุ่นพิงเอื้ออิงอาย
แม่ชีพวยสายสวาทมิขาดไย"²

"หากแม่ถึงวันหมองกายต้องห่าง
รักจะยังเดินทางด้วยกันได้
ถึงหนทางลำบากยากอย่างไร
รักจะเดินทางไกลไปด้วยกัน"¹

"รักเกาะจิตติตภพมิลบลับ
แม่ชีพดับขับเคลื่อนมิเลื่อนผัน
ตั้งสายแนน*แดนเกี่ยวกอดเกี่ยวพัน
สรวงสวรรค์นั้นไซร้ผันไฟเจจ"²
(* อีสานหมายถึงบุญวาสนา)

"รักเดินคู่อยู่ข้างมิห่างจิต
ยังอยู่ชิดเช่นเงาเนาเสมอ
รักจะเป็นจะดับไปกับเธอ
ตามบ้ำเรอปลอบปลุกทุกชาติภพ

พันธะของหัวใจใครอาจห้าม
รักจะข้ามฝ่าไปไม่รู้จบ
หากสัญญารักมันนั้นไม่ลบ
ถึงร่างกายนอนสงบไม่ลบพันธะ

เมื่อความรักยังอยู่รุดนอม
บางที่รักจักต้องพร้อมยอมสละ
ขึ้นอยู่กับเหตุผลบนสภาวะ
และจังหวะนาที่ของชีวิต

หากความรักเป็นเหมือนเพื่อนใกล้ชิด
ก่อนชีวิตเขาผละไปสวรรค์
ก็ควรต้องเคียงอยู่ดูแลกัน
เป็นสามัญคนซึ่งต้องพึ่งพา"¹

"รักมีร่างจางลบแม่จบร่าง
รักมีหางหดหายกายสุดหา
จิตยังจงจำรักหนักอุรา
ดุจสัญญาท่า(วิ)สัญญาผู้มีมีลีม"²

"รักจะจำสัมพันธ์อันอ่อนหวาน
ดุจอ้อยตาลหวานลิ้นไม่สิ้นปลื้ม
ราวกับการทอผ้ายังคาฟืม
รักไซ้ยืมมาชื่นแล้วคืนใจ"¹

"รักมีลีมปลื้มนานเปี่ยมหวานจิต
รักสนิทติดพันมิหวั่นไหว
รักยังอยู่คู่ขวัญทุกวันไป
รักโยงใยไม่ขาดสวาทยัง"²

"ในยามที่ร่างกายป่วยไข้นัก
ยามนั้นรักยิ่งแกร่งเข้มแข็งขลัง
เพื่อเป็นหลักคอยเสริมเติมพลัง
ควาความหวังมอบให้คนอยู่บนเตียง

แม้จะหนักแสนหนักไม่ผลักผละ
รับภาระเต็มที่ไม่มีเลียง
รักยืนยงคงอยู่เป็นคู่เคียง
ดั่งตะเกียงแห่งกมลที่ทนทาน

เมื่อหัวใจสตรีมีรักมั่น
จะบากบั่นฟันฝ่าอย่างกล้าหาญ
พร้อมด้วยสติ-วิจารณ์ญาณ
เพื่อคนรักพ้นพาลผ่านไพลภัย"¹

คิดถึง

"กลางวันครีมีทิมมีดพืดเมฆหย่อน
ทินกรอ่อนแรงไร้แสงสี
ฝนพรหมพื่นชื้นคลอธรณี
ยามดนตรีวสันต์บรรเลงมนต์

ความคิดฮอดตลอดผ่านมาน้ำฟ้าโค้ง
มาผูกโยงความคิดถึงซึ่งฝาฝน
ธรรมชาติพิลาสล้ำของตำบลด
จึงหัวใจสองคนหลงมนตรา"¹

"เกรงจะเป็นคิดฮอดกอดบ่ได้
มวลหมู่ไม้ภมรบินถวิลหา
หอมสุคนธ์ปนพริ้วจำนรรจา
ร่อยบุปผาสอดคิดถึงซ่านซึ่งทรวง"²

"คงแค่ความคิดฮอด กอดในฝัน
พอตื่นปล้นฝันกลับ ลาลับลวง
แต่ธรรมชาติทุกวิ ไม่มีลวง
ซ่านซึ่งช่วงนั่งอ่านคืองานกวี

บทเรียงร้อยถ้อยตออบมอบคิดถึง
จากคนซึ่งคิดถึงกันทุกวันวี
บรรยากาศฟ้าฝนเหมือนดนตรี
คลอวจีซึ่งซึ่งคิดถึงกัน"¹

มีรักที่ไม่มี

ในปัญหาบางสิ่ง การนิ่งเฉย
ให้ลวงเลยพันใจไปดีกว่า
การกล่าวโทษโกรธเคืองเปลืองเวลา
อยู่อย่างอุเบกขา..ปัญหาจบ

รักในใจยังจำล้าความหมาย
แต่ทางกายห่างกันไม่บรรจบ
ยังเป็นคนสำคัญอยู่ครั้นครบ
สุข สงบด้วยสมัครรักเพียงใจ

ความรักดูจความผันสำคัญเสมอ
ช่วยบ้ำเราความคิดจิตสดใส
มิแยงยื้อถือสิทธิ์เป็นพิษภัย
เพียงหวังใยกรุณาเมตตาเตือน

รักคือความรู้สึกสงวนในส่วนลึก
ซึ่งรู้สึกของใครก็ไม่เหมือน
ต่างคนรักต่างจิตต่างบิดเบียน
เป็นรอยเปื้อนหรือปอง..มองต่างกัน

รักอาจให้ทั้งทุกข์และสุขล้ำ
เป็นความจำ หวานหอม เป็นความฝัน
รู้สึกดีมีค่าสารพัน
รักยอมบั่นความสุขทุกหทัย

จึงยังมีคนในฝันให้บั้นรัก
เป็นที่พักคลายร้อนยามอ่อนไหว
เป็นเหมือนผ้าห่มนุ่มนวลอุ่นใจ
เป็นร่มใจไม่เปียกปอนตอนฝนเท

เมื่อหัวใจสมัครก็รักได้
รักที่ให้น้ำเย็นเป็นเสน่ห์
ให้โอบเอื้อเอื้อโยเื้อวเป็นเปล
คอยกล่อมเห่เหมือนเป็นรักเย็นทรวง

จึงอยู่ที่หัวใจใครจะรับ
มิกำกับจับนิ้วหรือก้าวล่วง
คนให้ไม่ต้องตามไปถามทวง
ถ้าถึงช่วงเขาต้องได้...ให้โดยดี

ไม่กักขังไม่ทวงไม่หวงห้าม
ไม่ต้องถามไม่ขู่ไม่จู้จี้
มอบแต่รักให้ไปเท่าใจมี
พลอยยินดีเมื่อไม่ทุกข์..ก็สุขพอ

ทวิถวิลกับสินไซ

"สินไซไปตามอาและหม้ายกัษ
ซึ่งถูกลักขู่เข็นไปเป็นคู่
จึงความรักที่เกิดและเชิดชู
ระหว่างอยู่ด้วยกันพลันย่อยยับ

ขอบคุณค่ะ ที่พากเพียรเขียนให้อ่าน
ให้วันวานบางส่วนได้หวนกลับ
ให้ยังเหลือร่องรอยมิลอยลับ
ได้ซึมซับรับรู้...มีอยู่จริง"¹

"ยักษ์ล้มตายเลือดอาบคางบาปหนัก
เมื่อมีรักจำพรากรยุงยากยิ่ง
สงสารยามหัวใจไกลอุโมง
สรรพสิ่งสืบทพร่องพร้อมผองภัย"²

"ความพอมื่อกับบกพร่องต้องกำกึ่ง
ชีวิตซึ่งพอดีหาที่ไหน
ส่วนมากพบความขาด..ซึ่งบาดเจ็บ
แต่นั้นคือกลไกในชีวิต"¹

"เห็นชีวิตคือความขาดฉลาดนัก
โลกป่วยหนักเพราะรักพร่องประคองสิทธิ์
ความเพียงพอในคนยากยลพิศ
ยากหยั่งจิตพิชความขาดระบาคลาม"²

"ความขาดของชีวิตมีแรงขับ
ให้รู้รับปัญหามาคิดถาม
ให้ขยันฟันฝ่าพยายาม
เพื่อแก้ความขาดพร่องของใจตน

แต่จะแกก็ครั้งก็ยั้งขาด
ธรรมชาติสร้างมาน่าฉงน
ถมไม่เคยเต็มทั่วหัวใจคน
ชีวิตวนอยู่กับขาดประหลาดจึ่ง"¹

"จะขาดพร่องสิ่งใดช่างใจเถิด
สิ่งประเสริฐคือรักถักทอหวัง
อย่าให้ขาดบาดหมางรักร้างพัง
เมตตาตั้งเดือนสิบสองน้ำคลองเต็ม"²

"สิ่งพร่องแรกคือรักซึ่งมักพราก
จนหายากหาเย็นเซ่นงมเข็ม
ในมหาสมุทรสุดแสนเค็ม
พอและเต็มได้ทุกมือคือเมตตา"¹

"ไม่สมเพชจงเมตตาประสาซาก
สู่ฝันฝากแฉกคนผู้คนหา
เมตตาธรรมคำจุนหนุนโลกา
ทุกชีวาคุณค่าหนักความรักคน"²

"ทุกสิ่งทีเธอวาดปรารภนา
ฉันเคย "ปวารณา" มาแต่ต้น
ถ้าบอกกว่าลืมหงคงพิกล
ฉันเป็นคนพากเพียรเขียนไว้เอง"¹

รักไม่ร้อน

"รักเพื่อช่วยชีวิตช่วยอย่างผู้ให้
รักที่ได้กลับคืนคือชื่นฉ่ำ
คือความดีคลองโซ่มโนกรรม
คุณค่าล้ำนำสุขไร้ทุกข์ทน"¹

"คง...คุณค่าครบครันแต่วันรัก
มิ...รู้จักหักงอซ่อนฉอฉล
ลึ้ม...มิลงหลงไหลไฟกมล
รัก...แยบยลใยเยื่อต่อเชื้อไฟ"²

" เพราะ...มิได้ผูกพันด้วยตัณหา
รัก.....ด้วยความศรัทธาค่ายิ่งใหญ่
เพียง.....มีจิตโอบเอื้อและเยื่อใย
รัก.....หมดจดสดใสด้วยใจรักดี"¹

"เพียง...ตาหัน(ค้นหา)ฉันสบยากหลบลิ
เพื่อ...พร้อมพลีดวงแด่แท้ประจักษ์
เกื้อ...การอุยอุ้นทรวงหวังไยนี้ก
ก่อ...การหนักรักสูงค่ากว่าตามอง"²

รำสวรงค์ ๒

"ทองฟ้าเทน้ำตาอาบหล้ากลาง
เสียงอิงอ่างครางอิงดังถึงสรวง
ระบำผันตกน้ำซังไปทั้งยวง
อยู่ในช่วงมืดมืดเมืองปิดไฟ"¹

"เพลงวสันต์ผันผวนมักป่วนปั่น
แล้งและทวมรวมกันมิผันไฟ
ต้องฝันร่ายำโคลนมิโดนใจ
ทนรำไปไกลสวรงค์วสันต์ดิน"²

"ตอนไฟดับขยับรำต้องคลำหน้า
จึงออกเกรงกลัวว่าคนบ้าบิ่น
ทิพย์คีตาฝ่าฝนคนยากยิน
ไม่เคยชินรำอย่างไรไฟบ่ม"¹

"รำกลางแจ่งแสงจ่าอาจชาซัด
รำมิตมิตยัดเหยียดอาจเสียดสี
ศาละวนชนลุ่มงะยกมที่
มิตไม่ดี...แสงมีบางสักรางเลื่อน"²

"พริ้วแทงโก้โซ่วลีลารัมบ้าหวาน
ท่องวิมานกรีดกรายหาใดเหมือน
โยกออกพิทชา-ชา-ชาพาเธอเยื่อน
เหมือนลอยเลื่อนเพลिनเพลงบรรเลงรัก"³

"ลอยละล่องคล่องไหลในเพลง waltz
เหนื่อยอ่อนกับ ragge เซกุกัก
hip-hop อีกหลายรอบ หอบฮักฮัก
จึงหยุดพัก กลายร่างเป็นนางอาย"¹

"สโลว์วอลท์พ่อนแรงแฝงรอยฝัน
ใช้ปีกกินช่วยคั่นปล้นเหนี่ยวหาย
ร็อคแอลโรลเหวี่ยงปลักชักตาลาย
มากรีดกรายด้วยร้าวส่งสัมพันธ์"³

"หลังร่าอย่างเงอะงะจิ้งหะตะลุง
นั่งรถมุงเชียงใหม่เมืองในฝัน
เที่ยวเมืองเหนือคราวนี้สี่ห้าวัน
ร่ำสวรรคต้ายังต่อขอร้าว

ครึ่งวันนี้ร้ายร่าระบ้ารถ
ซึ่งเลียวลดพลิกแพลงตามแรงส่ง
พิษณูธานีที่หมายตรง
ต้องประสงคของอรอยคอยครบครัน

เชียงใหม่ตอนไปถึงหนึ่งทุ่มตรง
ญาติวงศ์นัดรับประทานปานสังสรรค์
ด้วยอาหารลำเลอเยอรมัน
จบหนึ่งวันอันเพลินกับเดินทาง

นอนไปแล้วหนึ่งตื่นฝันร้าย
อย่างไ้ลายนางรำระบำบ้าง
แม่คู่รำท่าเหมือนเงาเลื่อนราง
ขอหัวใจไม่ห่างหวงนางรำ

ตรงฤกษ์ตรงยามตามแฉะนัด
ไปชมวัดใหญ่น้อยดอยสูง-ต่ำ
ด้วยนิยมพุทธศิลป์- ถวิลธรรม
รำระบำวัดป่า"ดารารัถมย์"

"ที่วัดพระพุทธรบาทสี่รอย"
ต้องขึ้นดอยหิวโหวใจเกือบล้ม
พยายามทำใจเย็นไม่เป็นลม
จนถึงวัดชื่นชมได้สมใจ

ช่วงบ่ายสนทนาประสาญาติ
วโรกาสขึ้นบ้านกับหลานใหม่
ทั้งกอดทั้งอุ้มชุ่มหทัย
กินข้าวต้ม ค่ำรำไร แล้วไปนอน"¹

"ขอบคุณที่ทุกท่านแต่งงานที่เด่น
เนาแนบแน่นเช่นสรวงดวงสมร
ร่วมเรียงร้อยก้อยเกี่ยวเทียวตะลอน
จินตกลอนพื่อนรำชื่นฉ่ำจริง"²

ขอเรื่อยเปื่อย

"เมื่อจวนตัวกลัวสามมีที่ไล่คว่ำ
ฉวางเอ้อกลืนยาอย่างไม่ห้วน
ยาอายุวัฒนะคงส่งผลปล้น
เป็นเทพธิดาดวงจันทร์แต่นั้นมา"¹

"จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า	ขอข้าวขอแกง
ขอแหวนแพงแพง	ผูกมือของข้า
ขอช่างขอม้า	ให้ข้าขึ้นขี่
ขอยาดีดี	พอมีไหมละ
อายุวัฒนะ	สวยสะพ้องเพ็ญ" ²

"จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า	กินข้าวดีกว่า
อย่ากินเลยยา	เฒ่าชรายากเข็ญ

ขอให้เล่านิทาน สนุกสนาน
จะรอคอยอ่าน หลังเลิกงานตอนเย็น
จันทร์อย่าหวงแหน แถมแหวนที่เห็น
มีลำบากลำเค็ญ ถ้าเอ็นดูข้อย"¹

"จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้าใครเล่าเรื่อง
พอประเทืองแม่เรื่องเล็กเป็นเด็กจ้อย
ทั้งคนเล่าคนฟังนั่งรอคอย
ความเป็นเด็กเหลือน้อยยิ่งด้อยเขาว"²

"จันทร์เอ๋ยจันทร์กระจ่าง
พอได้ทีตีต่างว่าหมาหมา
แต่ที่จริงรู้เทากระเซาเรา
วาดอยเขาวแนแนแม่อนเชิง"¹

"ใครได้ผิวงพระองค์จันทร์ส่อง
ได้ส่องสุริยาแก่กล้าถึง
ได้หมุดดาวเคียงฝันจิตบันเทิง
ได้ราเริงดั่งมัจฉาในสาคร"²

"จันทร์เอ๋ยจันทร์งวง
เอาไว้วงผอนคลายหายเหนื่ออ่อน
จันทร์จะลองท่องฟ้ามาให้พร
ฟังตนเองไปก่อน..รอพรพระจันทร์"¹

*บางส่วนจากนิทานเรื่อง ฉางเอ๋อ

เหงา

เธอทิ้งฉันไปแล้วหรือแก้วขวัญ
คิดเท่านั้นไม่เคยเอ่ยปากถาม
อาจเป็นความหุดหู่ชั่วคราวยาม
ที่คล้ายข้ามความนานปานนิรันดร

ความรู้สึกรู้ช่วยยามแห่งความเหงา
ที่เป็นเงามีคหม่นบนใจฉัน
คิดด้วยความหม่นเศร้าก็เท่านั้น
เมื่อคืนวันผันจนพบนานแล้ว

แต่นี้ไปใจเมินยิ่งเห็นห่าง
เป็นช่องว่างกว้างไกลจนใจแป้ว
ยังค่อยค่อยขยับเพิ่มเพื่อเติมแนว
จนลับแถว"วันที่ผ่าน"ดูจมานบัง

ฉันยังอยู่ที่ที่นั่งที่เก่า
ที่มีเหงาหนุนเนื่องอยู่เบื้องหลัง
อยู่กับคำสามคำ "ตามลำพัง"
จะระวังยังไงก็ไม่พุ่มพวย

หากยามใดใจชินถวิลหา
ปล่อยน้ำตาในอกตกเป็นสาย
ภาพที่จันต์ถวิลหาคงปราพราย
จนค่อยค่อยสลายจากสายตา

มิรู้หยาดน้ำฝนหล่นจากไหน
อุตรีหลังไหลบนใบหน้า
ช่างกระไรใจค่อนอเทวา
สั่งให้ฟ้าแก่งคนพาฝนเท

รักไม่บอด

"มองความรักด้วยตาเหมือนผ้าปิด
มองด้วยจิตปิดผ้าเหมือนตาเห็น
จิตมิเคยเจียมรักสักประเด็น
มองตาเป็นใบ้บอดตลอดกาล"¹

"รัก...เร้นหลบอบอวลหอมหวานพุ่ง
รุ่ม...ล่อมรุ่งคุ้งโค้งจรโลงหวาน
สุข...อัคคีพลีเชื้อใยเยื่อนาน
ทรวง...เบ่งบานหวานตลอดไม่บอดรัก"²

"รัก...ผูกพันฉันมิตรไม่คิดหลบ
ดี.....งามครบถ้วนถี่ทั้งศรีศักดิ์
ไม่...ใช้การรักชอบแบบลอบลัก
หลบ.ซ่อนมักหนักจิตรักผิดทาง"¹

"รักด้วยใจใสบริสุทธิ์คือจุตรัก
ยังแน่นหนักรักดีเต็มมิเต็มหมาง
ไม่หลบซ่อนซ่อนใจให้อำพราง
ยืนได้อย่างทรงคงความจริง"⁴

"รัก....ด้วยใจนิยมชื่นชมชอบ
ไม่....ลักลอบมอบไปด้วยใจหยิ่ง
หลบ..เลี่ยงความรักแบบคิดแอบอิง
ซ่อน..จากสิ่งก่อเรื่องเคืองระคาย"¹

"พบ...เพียงใจไฟฝันทุกวันวี
รัก...ล้นปรี่ปรี่มเปี่ยมสุขเทียมข้าง
ไม่...เสื่อมคลายหายเจื่อนรักเลือนราง
หลีก...หลบร้างไม่มี...ฤดีปอง"²

"รัก..ด้วยความเข้าใจพิไลพิลาส
ยัง..สะอาดปราศราศีไม่มีหมอง
สวย..ด้วยการควบคุมปรับมุมมอง
งาม..ผูกผ่องเป็นศรีแก่ชีวิน"¹

"รักสวยงามยามรักพึงพักจิต
เพียงเพ่งพิศชิดชมสมถวิล
รักงามงดสดใสไร่มลทิน
เพียงจ่อจันต์จับจุดมิหยุดวรรค"²

"ถ้าหากใจไม่สมัครรักสุดสอย
แต่จะลอยลงมาถ้าใจสมัคร
จึงบางครั้งทั้งไกลก็ใกล้
แต่ถ้าใจเฝ่ฝักรักมิไกล"¹

"รักคู่รอกลอคเคียมมีเสียเปล่า
ฟังเรื่องเล่าผ้าวร้อนอาทรไหว
รักดำรงคงมั่นขวัญฤทัย
แม่ห่างไกลแต่ใจแนบอิงแอบเคียง"²

รักไม่เสีียง

"วาดหวังรักทุกยามยอมงามงด
ลืมล่องรสรักรื่นชื่นเสนอน
นานเท่านั้นหวานไหวผันไฟเจจ
เพียงพราเพื่อเธอ-ฉันทันตันทรวง"²

"หวังว่ารักจักดีมีด้าจนค้ำมีด
แม้อยาวยัดปลื้มสุขในทุกช่วง
หากรักกันมันอยู่เป็นคู่ควง
หวานในหวังฤดีไม่มีพัก"⁵

"รักอาจร้างจางจิตและมิดค้ำ
แต่ใจย้าคำร่อยถอยแน่นหนัก
รักจะไม่จืดจางก็ช่างนัก
ใจจะรักหนักหน่วงทุกห้วงกาล"⁴

"รักมีร่างจางลาคงค่ารัก
สามิภักดีหนักหน่วงแหวนหวาน
ยากเลื่อนร่างห่างหลบเพียงพบพาน
ซาบซึ่งมานนนานับชั่วกัปกัลป์"²

"ไม่เคยคิดว่ารักจะจางจืด
แต่จะยืดยาวนานปานคิดฝัน
คิดว่ารักจะอยู่คู่ยาวนานวัน
รักจนชั่วนิรันดรฉันและเธอ"⁷

"จะไม่คิดอะไรถ้าใจรัก
อยู่ที่หลักปัจจุบันสำคัญเสมอ
อดีตอนาคตงดละเมอ
นาที่ใดใจเจอ...เธออยู่เคียง

เป็นนาที่ที่ตระหนักรักจริงแท้
ที่แน่วแน่อนานี้ไม่เสี่ยง
เป็นนาที่ฤดีจ๋า รักล้ำเสี่ยง
ความรักที่แท้เที่ยงเพียงสองเรา"¹

"รักไม่เสี่ยงเยี่ยงใดยึดใยเยื่อ
อบอุ่นเหลือเหนื่อพลาตมิขลาดเขลา
รักคือหลักปักมั่นไม่บรรเทา
รักตั้งเงาเคียงกายตราบวาวาง"²

"รักมีแขนศักดิ์สิทธิ์โอบจิตอุ่น
รักมีหุ้ในสำนึกรู้สึกบ้าง
รักมีใยเหนียวแน่นแสนรยางค์
เกาะเกี่ยวอย่างผันผัน...แต่มั่นคง"¹

"รังสีรักถักทอโอบห่อหุ้ม
คล้ายร้อนรุ่มชุ่มเย็นเห็นประสงค
รักเที่ยงแท้ไม่เสียด่างเพียงดำรง
แยกรัก-หลงคงซึ่งเหลือหนึ่งเดียว"²

"รังสีรักถักใยไปประสาน
กลมดวงมานสดใสไม่ห่อเหี่ยว
ผ่านหลากรื่องเลวร้ายไม่คลายเกลียว
รักแน่นเหนียวแสนหวานเหนือกาลเวลา"¹

"จะจิตจางร่างลาตั้งหน้ารัก
จะเมินพักรู้ไม่พบยังคบหา
ฆาตรรักหักด่านทุกมารยา
เช่นชีวาด้วยรักสมัครปอง"²

สาวเสียบึง

"กระสุนรักนี้กรบครบอาวุธ
กระทำยุทธ ก็อาจพลาดเป้าหมาย
เจอลูกหลงถึงขั้นอันตราย
อาจต้องตายเป็นศพต้องหลบภัย"¹

"กระสุนปลอมซอมรักไม่หนักหอรอก
แค่ถลอกยกอกอกมิหมกไหม้
สงครามหวานนานเนิ่นเผชิญใจ
หลบภัยไหวไออนุ่นกระสุนจริง"²

"สาวเสียบึงเคียงสนามตามส่งให้
ข้าวของใช้สับสนุนคุณทุกสิ่ง
ขอให้ชั่วฟ้าแลบได้แอบอิง
ห้ามพ่ายหญิงขาดทุนกระสุนฟรี"¹

"สาวเสียบียงเคียงคู่ออกสู่วัย
นักรบรักคักคักไม่นึกหนี
กำลังใจไฟฝันฝ่าฟันดี
รักมากมีเหลือล้นพลสำรอง"²

"การทำศึกประชิดจิตต้องมั่น
จะเหหันหวงใดไม่ถูกต้อง
คราต่อสู้ในสนามยามประลอง
อย่าหันมองพลเสียบียงเสียงศาสตรา"¹

"รบประชิดติดพันสรรพาวุธ
ยื้อแย่งยุคจุดดิ่งคะนึ่งหา
ชั้นติดดาบปราบรักที่ซึกพา
หากพลาดท่าเมื่อใดใจสังเวย

เสนาหาอาวรณ์ราญรอนรัก
เข้าห้ำหั่นหาญหักโอรักเอ๋ย
แ่นอกพลีหัวใจเอาไปเซย
เป็นเชลยหัวใจไปจนตาย

เหน็ดเหนื่อยนักพักรบสงบจิต
ขอใช้สิทธิ์จองตักสมัครหมาย
ใช้หนุนนอนตอนพักรักมิคลาย
แม้วางวายเป็นศพชบอกเธอ"²

"จะขอหยุดพักรบเพื่อจบรัก
หรือขอพักแก่งวงช่วงไผลเปลอ
มิได้มีเจตนาฆ่าเรา
อย่าแกล้งเชอบอกมาว่าฉันใด"¹

"คิดรุกรักหักโหมเข้าโจมตี
เกรงโฉมตรูรู้ทันจ๊กห้วนไหว
คิดพักรบจบรักหนักหทัย
เอาอย่างไรก็มีเสียงเสียบียงเยอะ"²

"จะมานั่งกินเสียบียงเสียงสู้ศึก
ทั้งวันคืนตื่นตึกนี้กดูเถอะ
ใครจะหามาให้เมื่อยงานเหนื่อยเนอะ
แต่เอาเหอะ! พักสักหน่อยค่อยรอนราญ"¹

"อิมเสียบียงเสียงรบอาจจบรัก
ยังยึดหลักรุกไล่หัวใจหวาน
เร่งรุมล้อมพร้อมทะเลวงยึดดวงมาน
รักประหารงานหนักพิทักษ์ทรวง"²

นักรบกลัวรัก

นักรบรักลงสนามสงครามรัก
ควรมีหลักจึงจะชนะได้
ละลายความขลาดกลัวจากหัวใจ
มั่นคงในแนวตัวยามพัวพัน

นักรบรักพรั่่าเพื่อเชื่อใจยาก
มีเพียงแคลมปากที่บากบั่น
ใช้วาจากรรมชมเอามัน
หัวใจนั้นอ่อนไหวเกินใครอิง

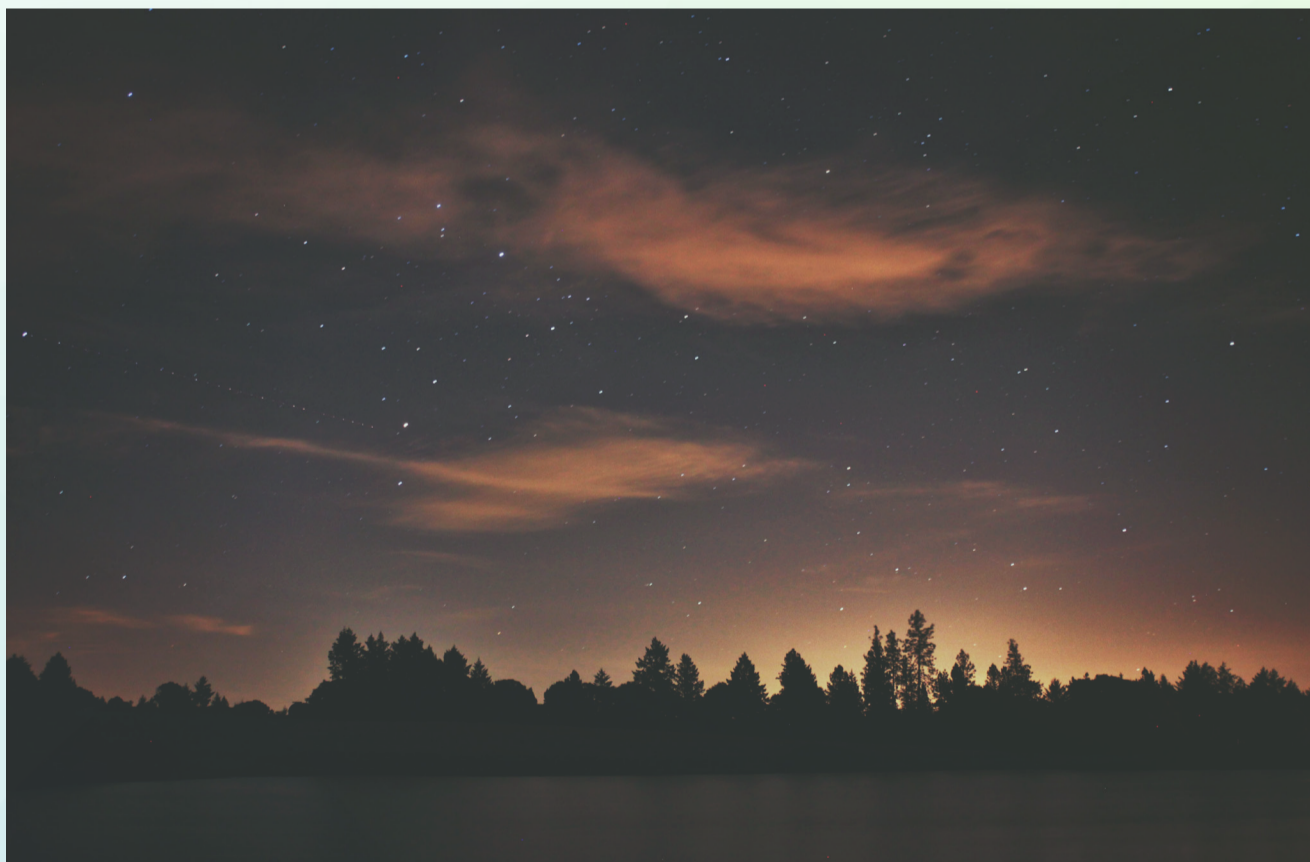
หัวใจโง่โง่เอนเอนเป็นต้นอ่อน
เพียงลมล่อหรือหิวก็พลิววิ้ง
โอบทางโน้นเอนทางนี้ไร้ที่พึ่ง
เหมือนดังกลิ้งหนีอาวุธสุดประมาณ

นักรบรักออกตัวกลัวอาวุธ
เปรียบประดุจมดจ้องกลัวของหวาน
ก็เป็นได้แค่มดอดน้ำตาล
สงครามรักดักดานงานไม่เดิน

ลงสนามยามจ่อยถอยยีกยัก
นักรบรักเจอ นุช หยุต-เก๋อเขิน
เป็นอาการจั้งจั้งไซ้บังเอิญ
คงพ่ายทัพยับเยินเกินแก้ตัว

ดูซิ! สันฉันทกตกประหมา
เงื่องหงอยหงอบ้อท่าช่างน่าหัว
ตามที่กะประเมินเกินระรัว
เป็นนักรบกลัวคนรักใช้นักรบ

สาวเสปียงปิดตาไม่กล้ามอง
+
เกรงคนจ้องชะตาขาดอาจเป็นศพ
แม่อ้วยวะจะอยู่ครบ
แต่ถ้าหากใจจบ... นักรบตาย

จอมพล

"ยุทธจักรรักแผลกถึงแผลกหทัย
ยังยืนหยัดกวัดแกว่งเสริมแรงผัน
รักมิลดหมดไฟใยสัมพันธ์
บอด-ใบไม้สำคัญ รักกันจริง"²

"เฮอะ! บอด-ใบ รักกันจริง ลิงหลอกเจ้า
บอดบังเงาหุ้ไม่ยินสินทุกสิ่ง
กระสุนที่ยิงออกก็หลอกลิง
เรื่องรักยิ่งเจ้าบอกหลอกหลอนทรวง"¹

"เจ้ายังหยอกหลอกลิงอ้างจริงเท็จ
ต่างที่เด็ดเผ็ดมันแผลกผันจ้วง
ตามิรู้หุ้มิยินไซ่จันต์กลวง
รักแท้-ลวงลวงลึกลึกวงใน"²

"การจะเข้าประชิดคิดรวบรัด
ถูกสะกิดขัดขาก่อนมาใกล้
ส่งแต่จินตมาฉะระยะไกล
ยากที่ใจเป้าหมายจะพ่ายแพ้

จะแก่งทำเฉไฉไม่รู้ไม่ชี้
ส่งสายตาราวิไม่มีแผล
เพียงกะหลีกะหลอตามตอแย
หมายดวงแดแพ้วพ่าย...งายเกินไป"¹

"จรดประชิดจิตตามทุกยามอย่าง
อ้อมโอบข้างหวางทรวงทะเลวงใส
เสริมทัพรักหนักแน่นแทรกแก่นใจ
ยอดหทัยฮักหอม...นั่งจ่อมพล"²

จอมใจนาง

"ทุกสงครามยามจบสงบศึก
ต้องจารึกขอตกลงซึ่งส่งผล
สันติสุขขึ้นฉ่ำโดยจ่านน
เป็นจอมใจจอมพลได้คนเดียว"¹

"ศึกสงบพบฝันสุขสันติ
ร่วมตำริผลิรักสมัครเกี่ยว
จอมใจกันและกันมัดมั่นเกลียว
รักมิเปลี่ยวเดียวดายตราบวาวาง"²

"ด้วยสัญญาหย่าศึกอันลึกล้ำ
จึงจองจำศึกสู่เป็นคู่สร้าง
เป็นจอมพลสถิตในจอมใจนาง
อยู่เคียงข้างร่วมนั่งบัลลังก์รัก"¹

"อาณาเขตเมตตาสัญญามั่น
รวมแรงกันสรรสร้างเส้นทางหลัก
บัลลังก์เรืองเฟื่องพุ่งจรัสภักดี
อาณาจักรรักมั่นนิรันดร"²

"หรือเป็นเล่ห์พรหมาประกาศิต
เลือกลิขิตให้พบรบกันก่อน
เมื่อหมดยกปกป้องครองนาคร
สถาวรโดยสมัครรักผูกพัน

อานุภาพแห่งรักถักประสาน
อาณาประโยชน์*หวานปานดื่มน้ำ
โดยจอมพลคนชนะอภิรักษ์
ความสุขสันต์ล้นเขตประเทศใจ"¹

"สันติสุขทุกสถานเปรียบปานรัก
แทรกสลักปักกฏรักสดใส
รักเมตตาพาเกื้อยื่นเยื่อใย
อสงไขยไปสร้างรักจางจร"²

* ผลประโยชน์ส่วนตัวจากการ
ที่ตนมีอำนาจปกครอง

ระบำอีสาน(ลีลานานาสัตว์)

"หลังเหมันต์หันเหมษาร้อน
เสียงเว้าวอนขอแคนพิณถวิลหา
ข้าวกับเคียวเดินผ่านคล้อยลานนา
ทุ่งคอยท่าลูกหลานมานานเน

รื้อพยับสีเสดเปลวแดดฟ้อน
พลีวลมร้อนเมษามาช่วยเห
ดนตรีคนคีนเรือนเยื่อนพื้นเพ
เตนระบำจำเจ...ญาติเฮฮา"¹

"เปลวแดดฟ้อนร้อนรำระบำบ้าน
ดอกคุณบานจางแจ่มแซมเมษา
นกหนุ่รองทองทุ่งจรุงตา
ดนตรีป่าฮากันรับขวัญคีน"²

"เสียงจิ้งหรีดในสวนครวญเพลงสั้น
จักจั่นประสานเพลงหวานชื่น
หรือ เรไรผสมเสียงกลมกลืน
ลงในผืนขับลำนำแบบสำออย"¹

"พิณคลอแคนแพนหวางคอยควงคู่
มดแมลงภู่ปลาเตานาหอย
เพิงพิงพักปลักบ่อเขามอดอย
เพลงล่องลอยคอยรับคนกลับเรือน"²

"ลานระบำลีลานานาสัตว์
ราวกับนัดสังสรรค์วันพบเพื่อน
ต่างฟ้อนฝากลีลาผู้มาเยือน
ขยับเขยื้อนรอรำตามทำนอง

ซึ่โกะร่า'ร่าย'แลบ'ปลาย'ลิ้น
ซึ่เกี้ย'มยิน'ท่าย'ทัก'จ๊ก'จ๊ก'ก้อง
กับ'แก'เปล'อ'ตัว'ห้อย'ห้วง'มอง
กะ'ปอม'จ้อง'ตัก'เตน'ลำ'แพน'เพ'ลีน

กึ่ง'กือ'ออก'กราย'ร่า'ระ'บ่า'ชา
ตะ'ชา'บ'กลั'ว'น'อย'หน้า'ท่า'ท่า'เช'น
แย'ตัว'ลาย'ส่าย'ห้วง'พัง'โดย'บัง'เอ'ิญ
คาง'คก'เม'ิน'ไม'เล่น'เต'น'ระ'บ่า

ทวง'คน'ตรี'อี'सान'บน'ลาน'ประ'สม
ยัง'เร'ิง'รม'ย์'กลม'กลืน'วัน'คืน'ค้ำ
ต่าง'ประ'सान'ห้วง'ใจ'ไหล'ลำน'ำ
ร่วม'ร่าย'ร่า'พื้'น'เพ'เม'ษา'ยน"¹

ระบำอีสาน(เครื่องมือจับสัตว์น้ำ 1)

"รำตำข้าวสาวไหมแห่ไข่มด
เซ็งสวิงชิงสดบทลำเตย
พินแค้นซอซ่านทรวงแมลงเลย
คำฮักเอ๋ยเคยอ้างหอนร่างลา"²

"ระบำรวงรังแขวนต่อแตนผึ้ง
จนเลยถึงบ้านดินแห่งแมลงหมาธา
ยังคงหลงเหลือซากฝากค้างคา
ตัวร่างราทิ้งรังไม่หวังคืน"¹

"พ่อนหนุณาปลาไหลรำไห่ข้อง
มดตีกลองแห่แห่นหลายแสนหมื่น
เปลือกกล้วยช่วยเหยียบจมข้างลุ่มครึ้น
เสียงครึกครึ้นมดหัวร่อช่างอแง"²

"ระบำน้ำหน้าแลงน้ำแห่งขอด
อีจู้* จอดบนระเบียงเคียงข้างแห
ลอบ*คองนั่งเฉยซาชายตาแล
ลัน*บนแครข้างเคียงไร้เสียงครวญ

ทั้ง ซนาง* ไช* ชุด* หยุตราฟ้อน
แต่ตุ้ม*สุ้ม*ซุ่มซอนนอนในสวน
น้ำไม่มาปลาไม่มีตั้งตีรวน
เครื่องมือชวนกันนอนหลบร้อนรุ่ม"¹

"ปลุกลอบลันผันหลับขยับตื่น
ไชเร็งรีนแหห้อมโอบอ้อมสุ้ม
ฝนไม่มาปลาชบซอนหลบมุ่ม
พักร้อนรุ่มกลุ่มก่อนรวมฟ้อนรำ"²

"ครุกระเชอกระดงคงรวมด้วย
พ่อนไม่สวยกะทอห้าวร่อขำ
กระหย่องจ่องกระตึบกระตึบน้ำ
กระบุงอนนอนคว่ำไม่รำตาม"¹

"ตุ่มเตียงตั้งนั่งไม้ติดกระมิดเมี้ยน
แอกไถพ่อนอ่อนเวียนเขียนสนาม
เพลงพิณเราเป่าแคนแสนงดงาม
ลี้มโมงยามห้ามซ่องแห่กลองเพล"²

"ต่างสนุกสนานนอกลานวัด
แยกส่วนสัดไม้ป่วนรบกวณเธร
ระบำอีสานงานวัดยังชัดเจน
คงกฎเกณฑ์ถิ่นฐานอีสานลีลา"¹

* ชื่อเครื่องมือจับสัตว์น้ำ

.....

"พักร้าฟ้อนผอนเพลาเผาปลาปิ้ง
เซ็งสวิงฉิ่งจับจับมัจฉา
บ้างปล่อยไปใจเจตน์มีเมตตา
บ้างจับมาใส่สุข(สุข)คลุกเคล้าไฟ"²

"เต็นระบ้าร้าเซ็งจนเพลิงลุก
แรงรอนรูกสุข(สุข)ศรีลีลาใหม่
เครื่องมือจับสัตว์น้ำยามมีชัย
ความฝันช่างห่างไกลจากไฟเตา"¹

ระบำอีสาน(เครื่องมือจับสัตว์น้ำ 2)

เบ็ด*คันโก่งโค้งรำปล้ำตามเหยื่อ
มอง*ไม้เบือขึ้นน้ำรอตามท่า
แงบ*ขอหยุดรำบางบางลีลา
จัน*ยี่มราผสมโรงโป่งโป่งตึง

หลี่*ซี่เกี้ยวเบียดข้ามน้ำไม่ไหล
จ่อ*หยุดใช้ฝักหลอกบนขอบชิง
สะดุ้ง*วางกองไว้มำนิ่ง
หลุม*ข้างบึงหยุดดักกราวพักปลง

สายเบ็ดราว*วางรายสายตามน้ำ
ไต้ยี่นกรำ*กลางคลองร้องเสียงหลง
ขาใหญ่*ถ่างกลางน้ำร้องราว
ขานอย*คงเตนรอบขอบชายคลอง

กระบัง*กุง*นุง*ผ้ามารำ*ม้วน
แนบ*นุมนวล*เชิงดี*ไม่มี*สอง
ตุ้ม*ปลา*ชีว*หลิว*ตา*ทำ*ประ*ลอง
ตุ้ม*ปลา*แต่*บ*แอบ*ย่อง*สะ*กิด*เอว

ตุ้ม*ปลา*ดุก*ขลุ*ก*ขลัก*คอย*ยัก*ทำ
ตุ้ม*ปลา*กด*เขยิบ*มา*ท่า*จะ*เหลว
ตุ้ม*ปลา*ขาว*ก้าว*รำ*ทำ*ไม้*เลว
รำ*ดุจ*เปลว*ไฟ*สุ่ม*หน่อ*ตุ้ม*ลาน*

ตุ้ม*ปลา*ไหล*ไหว*วับ*ขยับ*ไม่*หยุด
อตุ*ตุต*เบ็ด*ล่อ*คง*ส่ง*เสียง*หวาน
แต่*เบ็ด*แร้ว*เบ็ด*โยง*โค้ง*กั้น*นาน
ฉมวก*หยุด*ทำงาน*ประ*สาน*รำ

ส๑นาง*ม๑องจ๑องข๑างจ๑ู๑นาง*เล๑น
ย๑อ*เข๑มน๑ม๑องหน๑าธ๑นุ*ด๑วยด๑ูข๑ำ
แห๑ยง*ก๑ะห๑ย๑างด๑างซ๑อน*อ๑อกฟ๑อนน๑ำ
ส๑อมป๑ลาไ๑หล*ใจบ๑ำร๑องล๑ำเพ๑ล๑น

โ๑งพ๑าง*ร๑อยอ๑ชั้น*จ๑ะห๑้นอ๑อก
เร๑ือฝ๑ีหล๑อก*ร๑อท๑าส๑ีหน๑ำเข๑น
ฝ๑ือก*ด๑ันด๑ิ่งข๑ิงย๑าวร๑าวท๑ำเก๑น
โ๑ง*เข๑ื่อเข๑ิญซ๑อนห๑าง*ฟ๑อนก๑ล๑างฟ๑ล๑อ๑ร์

ประพ๑ันธ๑โดย Sayant Matra

ค๑ร๑ือ๑ม๑ือจ๑ับส๑ัต๑ว๑น๑ำย๑ามส๑นุ๑
ซ๑วนก๑ันล๑ุกข๑ึ๑นล๑ำฟ๑อนร๑ำป๑อ
ม๑นต๑ันด๑นต๑รีท๑องถ๑ินค๑นพิ๑ณซ๑อ
ข๑ย๑ับค๑ล๑อเอ๑ือนฮ๑ัมเป๑็นท๑ำน๑อง

* เป๑็นช๑ื่อข๑องค๑ร๑ือ๑ม๑ือห๑าป๑ลา

ระบำอีสาน(คลานตื่นบินพ้อน)

"เชิญเต๋นรำเริงรำเมษาซึ่น
โลกรวยรินตื่นตาบุปผาสม
ดนตรีแห่งแรกบานหวานภิรมย์
ปีกล่อลมเลื่อยคลานสำราญเฮ"²

"แมลงปอคลอพิณบินเห็นหนาว
แต่คางคาวหลายตัวห้อยหัวเห
แมงมุมขยุ่มรำท่าจำเจ
แมลงเต่าทองเรเฮฮาเพลีน"¹

"ส่วนงูเขียวเกี่ยวเบียดจับเขียดน้อย
รำสำออยอ้อยอิงจนปลิงเขิน
แมลงเมาเฝ้าเหย่กับแก้มิน
กบกล่าวกรีนเอ็นเก่งเล่นเพลงพิณ"²

"คางคกพองตัวกลมขมเจ้าปาด
ธรรมชาติแมงดามาพร้อมกลิ่น
แมลงป่องชูหางคลานกลางดิน
ไส้เดือนเขี่ยอนดินพิณบรรเลง"¹

"แมงระงำหน้างอไม่งอพวก
เหลือลูกฮวกร้างพอโหลรงเหรง
เขียดจ่านานงุ่นสันประชันเพลง
อิงอ่างเบ่งเปล่งลมผสมโรง"²

"เจ้ากิ้งกือตื้อดินพร้อมพิณเร่ง
จิ้งเหลนเจ้งยิ่งกว่ามาเป็นไชยง
แมลงสาบไพล่หน้ามาจากโพรง
ตะเข็บคลานโทองโทองโค้งเต็นรำ

คณาปลวกแอบซ่อนพ่อนกัดไม้
แมงกระซอนส่งเสียงใสในยามค่ำ
แมลงวันนั้นลีลาขาประจำ
กิจกรรมระบำเฮเมษายน"¹

"สัตว์ร่วมเล่นเต้นรำระบำซึ่ง
หยุดเยอหยิ่งอิงโยยงโย่กัน
พ่อนแมงหมี่อีหนูดอกคุณดล
ไข่มดแดงแก่งหล่นกล่นเกลือองาน"²

"เห็นเธอกำลังจ้ำระบำข้าวเหนียว
จิ้มแจ่วเคี้ยวเพลิดเพลินเจริญอาหาร
เอะ!นั่นมีอะไรอยู่ในจาน
ยำไข่มดแดงอีสาน.....งานพื้นเพ"¹

"แมลงทับซึ่งสุดไสชุดเขียว
จักจั่นนั้นเขียวเทียวใช้เล่ห์
ร่องเกี่ยวเขียดอีโม้ โอ้!ฮาเฮ
เขียดขาคำจำเสเร่ร้าง

ส่วนกบนาขาใหญ่โยชอบต้อน
แม่ปูนอนในน้ำตามประสงคค์
แมลงทับเตาถลามาโดยตรง
ตึกแตนหยงโยโฮยงเข้าโค้งนำ

พวกแมงมันนั้นเตรเรเข้าพ่อน
จิ้งหรีดซ่อนให้จิ้งหะข้างขนำ
จิ้งโกร่งกรีดปีกงอนพ่อนระบำ
แมงป่องข้างตัวดำยื่นจำนง

ขอรำกับแมงแคงแดง-ขาวด้วย
ลีลาสวยเตะตาน่าพิศวง
ตัวกุดจีหน้าตึ้นยีนงงง
ไม่รำวงฮาเฮเมษายน"¹⁰

ระบำอีสาน(คูคลองร้องลำนำ)

"เพลงใบไม้หวีดหวิวปลิวกล่อมทุ่ง
ขลุ่ยใบข้าวกล่อมรุ่งริมขนำ
พินใบหญ้าไล่เสียงเพียงลำนำ
สังคีตธรรมชาติสร้างกลางไพรพฤษักษ์"⁹

"สกุนาร่าเริงเถิดเทิงพ้อน
หม่อมร่อนคำหวานด้าดัก
มवलมาลีคลีบานตระการลิก
แสนระทึกคึกคักหลงรักแมง"²

"งานเต้นรำฝุ่นตลบพลันจบเห่
สายฝนเทไม่ลืมตาเหมือนมาแกล้ง
เจิงนองทวมทองลานงานแสดง
มवलแมลงแสดงระบำ..จำลอยคอ"¹

"ฝนเมษาซารอนรายพ้อนฉ่ำ
ต่างจิมจำพร้าระงมขึ้นชมหนอ
พิรุณโรยไปรยปรายมันหมายรอ
สมตั้งขอแถนเถิงเซ็งนางแมว"²

"พอได้น้ำปลากระดีเจ้าดีดา
ปลาหมอฮาปลาช่อนคอนตาแป้ว
ปลาสลิตบิตหางอย่างรุ้แกว
ระบำน้ำเริ่มแล้วแถวคูคลอง"¹

"ปลาไหลลื่นยีนไม่อยู่ปลาบู่ลุ่ม
ทั้งน้ำตมสาดใส่เสื้อไหมหมอง
ปลาหมึกเปียกเรียกแมวไม่มามอง
มัวแต่จ้องมองปทุมน้ำชุ่มกอ"²

"เห็นปทุมมาปลากัดถนัดตอด
หางนกยูงยังรอดปลอดภัย
ตะเพียนหน้ายสายบัวกล้วยมอซอ
ปลาตุ๊กขอเต็นรำ..ระบำตม

ในคูคลองหนองบึงจึงกลับตื่น
เมื่อฝนคืนฟ้ามาปลุกนาลม
พ่อนระบำฉ่ำชื่นรื่นเรียงรมย์
ระบำอีสานหวาน-ชมผสมกัน"¹

ระบำอีสาน(อาหารอีสาน)

"ไข่มดแดงแกล้งรำทำยำสด
หมูปลาหลดร่าอย่างมิห่างเห
เซ็งไก่ปิ้งซึ่งลำยำทะเล
บักหุ้งเก้เทร่าทำตำกิน"²

"ตำบักหุ้งหุ้งอีสานจานมีเคล็ด
หลายสูตรดีที่เด็ดใส่เม็ดกระถิน
ทั้งกุ้งจอมกุ้งเตนเช่นเพลงพิณ
เขียดหยุดดินแบหลาคาเตาไฟ"¹

"เขียดเตนรำไกล่เตาถูกเผาอย่าง
เร็ว!ใครว่างหยุดระเริงเหตุเพลิงไหม้
เขียดบาดเจ็บส่งหมอรออะไร
ระบำไวไฟแลบแทบเป็นลม"²

"โกลาหลบนเตาเผาปลาช่อน
ในน้ำร้อนหอมกลิ่นปลานิลต้ม
นึ่งปลาทับทิมทอดยอดนิยม
ทอดปลาผสมพริกนึ่งร้อนไฉ

แกงหน่อไม้ใส่ยานางวางไว้ก่อน
ปิ้งปลาร้อนริบมากลวกปากได้
มีข้าวเหนียวนิ่มนิ่มจิ้มแจ่วเง
ผักจามใหญ่ หลายอย่างวางคู่กัน

รำอ่อมกบจับที่หมาแกงผำอร่อย
พริกนึ่งกลอยสอยผักเม็กชกเล็กสวรรค์
แกงหอยขมต้มน้องวัวควมเมงมัน
อัครรรยอาหารอีสานพื้นเพ"¹

ระบำอีสาน(ลีลาผ้าหมี่ขิด)

ตะวันรอนอ่อนแสงเหลืองแดงเรือ
ระบายเหนืออารัญตะวันตก
ชาวนาคงคืนเรือนตามเพื่อนนก
ที่โผนผกวกหวังกลับรังตัว

ภารกิจหนักหน่วงหนึ่งช่วงเหนื่อย
พักหายใจเมื่อยนวดเส้นพุดเล่นหัว
หลังขึ้นฉ่ำสำราญกับงานคร่ำ
มีดสลับเดือนดาววาวเรืองรอง

หลังทิวาลาตาน-ละมานฟ้า
สาวไสกายยิ้มแย้มแก้มขาวผ่อง
ทะมัดทะแมงแกร่งเหลือหนุ่มเนื้อทอง
ร่วมครรลองอีสานงาน "ว่างนา"

บนลานดินไต้ถุนเรือนเลื่อนสลัว
ก็หนึ่งตัวกับกรอใช้ทอผ้า
เต็นระบ้ำรำฟ้อนรอนลีลา
ต่างพูดจาหยอกล่อคลอเสียงแคน

ระบ้ำผ้ามัดหมี่สีสดใส
ฟ้อนผ้าไหมสีหวานงานหวงแหน
ผ้าขาวม้า โสร่งชิง ลำซิ่งแทน
ตีนจก แขนพาดไหลสไบนาง

ระบ้ำรอบกองไฟในคืนหวาน
เป็นตำนานงานศิลป์ท้องถิ่นสร้าง
ภูมิปัญญาย่า-ยายบนรายทาง
ชั่วท้าววางก็กรอหูกผูกตำนาน

ระบำอีสาน(ลีลาผักพื้นบ้าน)

"อรอยปลื้มลิ้มพ่อนกานท์กลอนชาด
กบเขียดปาดประท่วงทวงเพลงโปรด
อิงอ่างร่องผิดคีย์ไม่มีโน้ต
ฮัม "ปากโกรธอยากกอดคิดฮอดฮัก"²

"หนอนกับบุงยุ่งหลายภายในสวน
ทั้งเพ็ลี่ยมวงงวนรำระบำผัก
ชะอมเม็กชะแยงไบแมงลัก
หรือเรียกผักอีตู ที่รู้กัน"¹

"ดอกสะเดาเว้าชมคารมค่าง
กระโดนร่างห่านาไม่มาหมั้น
ถูกผักกาดยาดแยงบ่แบ่งปัน
ผักชีหันหลังบึงหนีฟังวัด

กระเทียมหอมดอกระชายเสียดายชิง
สวยผักต้วพลิวพริ้งหยิ่งสะบัด
บาวดอกแคแลจ่องมองชะมัด
คอยวันนัดผัดต้มผสมแกง

บวบพักทองยองแปะกระแตะยั่ว
สงสารถั่วตัวนิ่มยี่นยี่มแฉ่ง
ทั้งอีฮีนอีฮุมรุมเสดง
จนเสื่อแสงเสี้ยนหลุดชุดผักรำ"²

"ผักหวานเหี่ยวถูกพรากมาจากป่า
แตงกวาเห็นถั่วแปบเธอแอบขำ
หอมเปถูกผักบัวถั่วพูอ้ำ
ร้ายระบำผักกระเรียงเซ็งในครัว"¹

รายนามผู้ร่วมประพันธ์

- 1 Parinya In-udom
- 2 Prayad Pantasri
- 3 Manas Suwannahong
- 4 Kesara Sornprohm
- 5 นิตรา นามสมมุติ
- 6 แกงเขียวหวาน
- 7 กัลปพฤกษ์ มข.
- 8 กรต
- 9 Sakkarin Preecha
- 10 Sayant Matra

ปริญญา อินทร์อุดม

ผลงานเคยตีพิมพ์ในวารสาร

- ต่วยตูน
- สกุลไทย
- สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์
- หญิงไทย
- กุลสตรี

ปริญญา อินทร์อุดม : อุดรธานี, กันยายน 2558.